

THESARE

MJET FRYMËZIMI DHE UDHËRËFYES PËR PASTORËT DHE SHËRBYESIT
numri 1 / pranverë 2014

TEMA: DREJT PËRSOSMËRISË NË JETË DHE NË SHËRBESE

Përshëndetje nga Redaktori 2
Jeffrey W. Dove

Editorial 3
Gëzim Spahija

Çelësi për Shumëfishim:
Formimi i Një Lëvizjeje Dinamike Kishëmbjellëse 4
Kurt D. Plagenhoef

Jetoje Jetën 11
Mark Batterson

Përsosmëri në Lutje 17
George O. Wood

Shërbesa Bazuar në Marrëdhëniet 23
Warren Bullock

Hyrje për Serinë: Të Jetuarit Sipas Mbretërisë 29
H. Maurice Lednický

Shërbesa e Fitores:
Përmbyllja e 21 Ditëve të Lutje-Agjërimit 34
Gëzim Spahija

Ditët e Mia Janë në Dorën Tënde-Psalmi 31:15 35
Kenneth Barney

Përshëndetje kolegu im në besim dhe bashkëpunëtori im bashkë me të gjithë shenjtorët e Zotit Jezus Krisht!

Më lejo ta filloj këtë prezantim duke pranuar se nuk kam qenë kurrë në qytetin tuaj e as nuk e kam vizituar kurrë kishën tuaj. Në realitet nuk i njoh të gjitha çështjet, problemet e as rrethanat me të cilat ti përballesh si drejtues. Sidoqoftë, unë kam jetuar jashtë Shteteve të Bashkuara për pothuaj 20 vjet. Kam jetuar në disa kultura të ndryshme në Azinë Juglindore dhe kam punuar mes drejtuesve të kishave atje, kam ndjerë pasionet e tyre, jam identifikuar me të gjitha problemet e tyre dhe jam inkurajuar nga përparimi që ata kanë mundur të bëjnë në atë kulturë.

Një pjesë e asaj që kam mësuar personalisht ndërsa punoja në kulturat budiste dhe animiste të Azisë Juglindore, ka qenë që shumica e problemeve dhe një pjesë e mirë e mundësive me të cilat përballemi ne si drejtues janë të njëjtat apo pothuaj të njëjtat në çdo kulturë në këtë glob.

Të gjithë drejtuesit duan që të qëndrojnë besnikë. Të gjithë drejtuesit duan të jenë efektivë. Të gjithë drejtuesit duan të kenë ndikim mbi qytetin e tyre, mbi vendin e tyre dhe mes njerëzve të cilëve janë thirrur t'u shërbejnë.

Këmbëngulja ka rëndësi jetësore dhe një vendosmëri e paepur është cilësi që çdo pastor dhe çdo drejtues duhet ta kultivojë në jetën e vet. Por çdo drejtues, pavarësisht nga vendndodhja apo vështirësia e terrenit, dëshiron të jetë efektiv. Ne e kemi këtë dëshirë të lindur brenda nesh prej Personit dhe pasionit të vetë Frymës së Shenjtë që banon tek ne.

Ne kemi të njëjtin besim tek ti dhe tek thirrja jote. E dimë që ti je duke sjellë një ndryshim dhe që je duke ndarë errësirën nga drita. Ne gjithashtu e

dimë që herë pas here secili prej nesh ka nevojë për ndihmë nga jashtë kontekstit në të cilin jetojmë çdo ditë. Secili prej nesh dëshiron të besojë që dikush na njeh, na kujton dhe është duke punuar përkrah nesh ndërsa përpiqemi që të bëjmë një ndryshim.

Kjo revistë, (një shërbim artikujsh nga drejtues nga vende të ndryshme të botës) është menduar që të jetë një partner i tillë për ty. Kjo revistë është hartuar jo që të të mësojë, jo që të të bëjë më të mirë nga ç'je, jo që të nënkuptojë se je i paaftë, por që të të ndihmojë në punën e shenjtë dhe të lartë që ti je duke përmbushur tashmë. Kjo revistë ka si qëllim që të jetë një inkurajim, ka si qëllim të jetë një burim dhe të jetë një mik për ty, ndërsa ti vazhdon të bësh një ndryshim për Shpëtimtarin tonë.

Unë dua që ti të dish se je i dashur dhe i vlerësuar për atë rol që je duke luajtur në mbledhjen e të korrave për Shpëtimtarin. Fushat janë gati për korrijen, por punëtorët janë pak. Për shkak se punëtorët (drejtuesit) janë pak, ne duam të ecim me ty në çfarëdo mënyre që të mundemi ndërsa ti përballesh me detyrën e vështirë dhe monumentale që është përpara teje.

Pastorët Praktikë Pentekostalë janë një mall i çmuar në kulturën e Mbretërisë. Ne lutemi që kjo revistë dhe bujaria e atyre që e mundësuan atë, do të shërbejë si një mjet ndihmues për një shërbesë të mrekullueshme... Tënden!

Vëllai yt,

JEFFREY W. DOVE

Life Publishers International
Aleanca Biblike e Asambleve të Perëndisë

THESARE

**Numri 1
Pranverë 2014**

Koordinatorë e projektit:	Stephanie Plagenhoef
Përkthyes:	Lindita Sqapi
	Fabian Tozharaku
Redaktues:	Skënder Hoxha
Grafika kompjuterike:	Lindita Sqapi

Botuar nga:
Këshilli i Përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë të Shqipërisë

Në bashkëpunim me:
Life Publishers International

Adresa: K.P. 119 / Kutia 2 / Tirana, Albania
Tel: (+355) 48-302611
Email: KTU@icc-al.org

Artikujt e zgjedhur dhe grafika përshtatur nga revista Enrichment - ©Këshilli i Përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë, ShBA. Përdorur me leje.

©Life Publishers International. Të gjitha të drejtat të rezervuara.

Të dashur të bekuar shërbestarë të Jezu Krishtit!

Më në fund mundësia arriti edhe tek ne, për të pasur një revistë me anë të së cilës kur të jemi në kohën e lirë, vërtet të mund të gjejmë çlodhje dhe inkurajim përmes ushqimit dhe dijeve që do të marrim prej saj.

Më shumë se kushdo, ne kemi nevojë që të rikarikohemi për të pasur mundësi që të përdoremi me efektivitet në shërbesën e Zotit. Unë besoj fuqishëm se kjo revistë do të jetë një inkurajim për ne. Përmes artikujve të saj mësimorë do të aftësohemi më tepër, në mënyrë që të jemi të pajisur në ato që na kërkohen për shërbesën e tij.

Me shumë forcë, ne vazhdimisht i kërkojmë Perëndisë që Ai të na zbulojë më shumë nga vullneti i Tij, dhe gjithnjë e më shumë t'i zbulojmë këto thesare të së vërtetës që gjenden në Fjalën e Perëndisë. Informacioni, përvoja, mësimi, dëshmia, si dhe kuptimi i ndryshimit të rrethanave, përmes dallimit dhe drejtimit të Frymës, na pajisin ne, për ta pasur më të lehtë që të kuptojmë vizionin e Zotit.

Jam i bindur që kjo revistë do të freskojë secilin nga ne dhe do të jetë si një bombël oksigjeni nga ku do të mund të thithim ajër të pastër.

Zoti ju bekoftë!

GËZIM SPAHIJA

Drejtor Ekzekutiv, KPAPSH

Së shpejti...

KONFERENCA E KPAPSH-së RRETH

KISHËMBJELLJES DHE MISIONIT

28-29 Mars, 2014

Kishëmbjellja është **metoda e Perëndisë** në Dhiatën e Re për përhapjen e ungjillit. Misioni është **zemra e Perëndisë** që çdo person të ketë mundësinë për të pranuar ungjillin. Ejani dhe merrni një vizion biblik dhe një sfidë praktike që do t'ju ndihmojnë në pajisjen tuaj për ta udhëhequr kishën ku shërbeni në këto prioritete jetësore të lëvizjes sonë.

Për të gjithë pastorët, bashkëpunëtorët dhe bashkëshortët e KPAPSH-së.

Nga e premtdite pasdite në orën 17:00 deri të shtunën pasdite në orën 17:00 në KTU.

Çmimi për person për tri vakte është 1,500 Lekë.

Akomodimi është falas për ata që kanë nevojë të rrinë këtu edhe natën.

Kontaktoni me Lindita Sqapin për të rezervuar akomodimin.

Çelësi

për
Shumëfishim:

Formimi i një
Lëvizjeje Dinamike
Kishëmbjellëse

Nga Kurt D. Plagenhoef

PJESA I

NEVOJA PËR ZHVILLIMIN E NJË LËVIZJEJE KISHËMBJELLËSE PËR ASAMBLETË E PERËNDISË NË SHQIPËRI E BAZUAR NË BIBËL DHE E SHËNDETSHME NGA PIKËPAMJA E MISIOLOGJISË

Strategjia e Dhiatës së Re për përhapjen e ungjillit dhe vendosjen e mbretërisë së Perëndisë në Tokë është përmes kishëmbjelljes. Kudo ku udhëtoi, Apostulli Pal predikoi ungjillin, fitoi të humburit, mblodhi besimtarët në bashkësi vendore dhe caktoi udhëheqës për këto bashkësi sipas drejtimit të Frymës së Shenjtë.

Ne, si lëvizja e Asambleve të Perëndisë në Shqipëri, e përqafojmë këtë teologji të misionit dhe besojmë se ajo është çelësi për rritjen tonë të ardhshme dhe për të përmbushur vizionin që na ka dhënë Perëndia.

Në këto seri artikujsh të përbëra nga katër pjesë, do të eksplorojmë një misiologji nga Dhiata e Re rreth kishëmbjelljes dhe lutja ime është që do ta kuptoni dhe do ta vini në zbatim. Shpirtrat e humbur varen nga kjo. Pjesa e Parë do të adresojë nevojën për të zhvilluar një lëvizje kishëmbjellëse për Asambletë e Perëndisë në Shqipëri e cila është e bazuar në Bibël dhe është e shëndetshme nga pikëpamja e misiologjisë. Pjesa e Dytë do të eksplorojë një misiologji nga Dhiata e Re rreth kishëmbjelljes tek Veprat e Apostujve. Pjesa e Tretë do të ekzaminojë parime, strategji dhe praktika të vërtetuara të kishëmbjelljes. Pjesa e Katërt, më pas, do të vendosë në kontekst dhe do të zbatojë këto parime dhe strategji të kishëmbjelljes në lëvizjen tonë të kishëmbjelljes brenda

Asambleve të Perëndisë në Shqipëri.

Gjatë 22 viteve të fundit, kisha e Jezus Krishtit në Shqipëri është rritur nga zero në 200 kisha ungjillore me përafërsisht 20,000 besimtarë. Dikur vendi më i mbyllur në botë, tani unë besoj se Shqipëria është vendi me shumicë myslimane më i hapur në botë. Jezusi tha: “Unë do të ndërtoj kishën time” (Mateu 16:18).

Një themel i mirë është hedhur, e megjithatë ka akoma shumë punë për t'u bërë duke përfshirë shqiptarët e Kosovës, të Maqedonisë dhe të Malit të Zi, shumica e të cilëve nuk janë arritur, dhe nuk kanë asnjë dëshmi të Ungjillit.

Vizioni ynë është i ndarë në katër pjesë: të ungjillizojmë të humburit, të mbjellim kisha, të trajnojmë udhëheqësit dhe të tregojmë dhembshuri për të varfrit dhe të përvuajturit.

Qëllimi ynë është që gjithashtu të dërgojmë misionarë shqiptarë për të arritur të humburit në Ballkan po ashtu edhe të tjerët nëpër të gjithë botën myslimane.

Perëndia më dërgoi mua dhe familjen time në Shqipëri në vitin 1995 me thirrjen për të mbjellë një kishë në mesin e njerëzve që nuk ishin arritur për Krishtin. Ne mbollëm kishën Asambleja e Perëndisë në Fushë Krujë gjatë viteve 1996-2002 dhe filluam punën në Mitrovicë të Kosovës pas luftës në vitin 1999. Më pas, ne udhëhoqëm formimin e Asambleve të Perëndisë, dega Shqipëri, dhe formimin e Kolegjit Teologjik Ungjillor në vitin 2003, si një përpjekje e përbashkët midis partnerëve të kishave Asambleja e Perëndisë në Amerikë, Finlandë dhe Brazil. Anëtarësia jonë ka nëntë kisha lokale, shtatë kishëmbjellje, gjashtëmbëdhjetë

**“Metodologjia
ungjillizuese e vetme
dhe më efikase në
Tokë është mbjellja e
kishave të reja.”**

pastorë dhe udhëheqës vendas, rreth 1,000 besimtarë dhe një shkollë biblike. Që prej vitit 2003 Kolegji Teologjik Ungjillor (KTU) në Tiranë ka trajnuar shërbestarë, pastorë, kishëmbjellës dhe misionarë. Shumica e udhëheqësve tanë janë të diplomuar nga KTU.

Si një kishë vendase, vizioni ynë i tanishëm është të mbjellim pesë kisha të reja në Shqipëri dhe të dyfishojmë anëtarësinë tonë me 2,000 besimtarë. Nëse secila nga kishat tona mbjell një kishë tjetër, ky qëllim do të përmbushet. Shumica e rritjes së kishave tona dhe e kishëmbjelljeve si brenda Asamblesë së Perëndisë në Shqipëri, ashtu edhe në kishën ungjillore si tërësi, ka ndodhur në dekadën e viteve '90. Në dekadën nga 2000-2010, rritja e kishës ka qenë minimale dhe pa progres në

pjesën më të madhe të saj. Numri i besimtarëve të rinj që i është shtuar kishës dhe numri i besimtarëve që kanë emigruar jashtë vendit për shumë arsye të ndryshme duket të ketë qenë pothuajse i njëjtë. Nevoja për të mbjellë më shumë kisha dhe për të arritur më shumë njerëz është urgjente dhe ne po ecim përpara me këtë vizion. Unë bie dakord me gjithë zemër me Peter Wagner kur ai thotë që “metodologjia ungjillizuese e vetme dhe më efikase në Tokë është mbjellja e kishave të reja”.¹ Më shumë njerëz të humbur fitohen për Krishtin dhe më shumë i shtohen trupit të Tij përmes kishëmbjelljes sesa përmes ndonjë mënyre tjetër. Është një strategji dhe një model biblik për të përparuar mbretërinë e Perëndisë mbi Tokë.

Në përpjekjen tonë për të themeluar një kishë vendase që do të jetë e aftë për të arritur Shqipërinë dhe më tej, nuk është e pranueshme të mbjellim kisha që nuk riprodhojnë veten e tyre. Si çdo organizëm i shëndetshëm, në mënyrë që të mbijetojë dhe të lulëzojë, kishat tona duhet të sjellin në jetë kisha të tjera. Unë jam i bindur se ne duhet të zhvillojmë një lëvizje të kishëmbjelljes vendore që do të ketë pasionin, vizionin dhe fuqinë për të vazhduar rritjen dhe shumimin e vetes. Winter & Koch shprehin rëndësinë e themelimit të lëvizjeve kishëmbjellëse:

Kjo është arsyeja përse duhet të kemi si objektiv lëvizjet kishëmbjellëse tek çdo popull. Edhe pse nuk është e vetmja mënyrë për t'i dhënë lavdi Perëndisë, asgjë tjetër nuk e vë sundimin e Krishtit më në pah sesa një komunitet njerëzish të përkushtuar për ta ndjekur Atë... Ne do ta dimë që e kemi mbaruar punën vetëm kur një dëshmi e dukshme ndaj ungjillit të mbretërisë - një lëvizje kishëmbjellëse - të jetë themeluar tek çdo popull.²

Ne jemi në fazat fillestare të zhvillimit të lëvizjes kishëmbjellëse në Shqipëri, e cila është e bazuar në Bibël dhe i qëndron besnike misiologjisë dhe parimeve të Dhiatës së Re. Në artikujt në vijim, do të eksplorojmë sesi kjo gjë jo vetëm që është e mundur, por është e domosdoshme me qëllim që ne të përmbushim thirrjen e Perëndisë për të arritur Ballkanin dhe më tej me lajmin e mirë të Krishtit.

PJESA II

NJË MISIOLOGJI E DHATËS SË RE PËR KISHËMBJELLJEN

Kisha në Jerusalem—Veprat e Apostujve 1-7

Libri i Veprave të Apostujve shënon ngjarje dramatike dhe parime dinamike që rezultuan në rritjen e kishës pas vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit. Në kapitullin e parë, Jezusi ndan planin e Tij strategjik për besimtarët dhe për zgjerimin e kishës. “Por do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të më bëheni dëshmitarë në Jerusalem, në gjithë Judenë dhe Samarinë dhe deri në skajin e dheut” (Vep 1:8). Ky është “një përvijim virtual i Librit të Veprave: Apostujt do të ishin dëshmitarë në Jerusalem (kap. 1-7), Jude dhe Samari (kap. 8-9) dhe deri në skajet e dheut—duke përfshirë Cezarenë, Antiokinë, Azinë e vogël, Greqinë dhe Romën (kap. 10-28).³

Synimi mbarëbotëror i misionit të Krishtit ishte i qartë, duke u shtrirë përtej kufijve të Izraelit të judenjve deri tek të gjithë njerëzit e tokës. Pagëzimi i premtuar me Frymën e Shenjtë ishte një element vendimtar për të fuqizuar besimtarët për të vazhduar shërbesën e Jezusit dhe për të mbjellë kisha. Me anë të fuqisë së Frymës të Shenjtë dhe duke iu nënshtruar sundimit të Jezusit, kisha duhej të themelohej së pari në Jerusalem dhe më pas të zgjerohej në të gjithë rajonin dhe në të gjitha kombet. Si do të përmbushej ky vizion? Si një hap i parë dhe si një përgjigje ndaj premtimit të Jezusit për të dërguar Frymën e Shenjtë, besimtarët e kishës së hershme “ngulmonin me një mendje të vetme në lutje” (Veprat 1:14). Lutja është një parim kyç i themelimit dhe i rritjes së kishës. Fuqia e Perëndisë në shërbesë do të ndjekë lutjet e sinqerta drejtuar Zotit të të korrave. “Ne e dimë se në çdo vend në

tokë përpjekja kryesore nuk do të jetë urtësia jonë apo puna jonë e madhe. Do të jetë fuqia sovraane e Perëndisë që do të rrëzojë kështjellat e armiqve të Tij në mënyrë që të sjellë lavdinë e Tij deri në skajin e dheut”.⁴

Pika e parë e lutjes në planin e ditës së kishës së hershme ishte përzgjedhja e udhëheqësisë. Udhëheqësia e duhur është e një rëndësie absolute për kishën. Unë besoj se është e vërtetë që “çdo meritë dhe çdo dështim bie në kurriz të udhëheqësisë”.⁵ Juda kishte vdekur dhe ishte e nevojshme që “tjetërkush ta zinte detyrën e tij” në mesin e apostujve (Veprat 1:20), dikush që kishte qenë me Jezusin që nga fillimi dhe që mund të ishte një dëshmi për ringjalljen e Tij (Veprat 1:22). Pas lutjes, Matia u zgjodh, jo me votim popullor, por duke hedhur short përpara Perëndisë. Fryma e Shenjtë e udhëhoqi grupin e apostujve në zgjedhjet e duhura të udhëheqësisë që do ta ndihmonin kishën të ecte përpara.

Pas derdhjes së Frymës së Shenjtë tek Veprat e Apostujve, kapitulli 2, në ditën e Rrëshajave, Pjetri predikoi lajmin e mirë të Jezusit para turmës dhe tre mijë njerëz vendosën të besojnë te Krishti (Veprat 2:41). Nga 120 besimtarë që përmenden tek Veprat 1:5, kjo ishte një rritje e pabesueshme e kishës! Kjo derdhje e Frymës së Shenjtë jo vetëm që e rriti madhësinë e kishës, por pa asnjë dyshim do të rezultonte në një lëvizje kishëmbjellëse, ndërsa shumë judenj nga kombe të ndryshme e morën mesazhin me vete në vendlindjet e tyre (Veprat 2:8-11).

Kisha e zmadhuar e Jerusalemit mbilidhej së bashku për miqësi, për të ngrënë, për t’u lutur

Pika e parë e lutjes në planin e ditës së

kishës së hershme ishte përzgjedhja e

udhëheqësisë. Udhëheqësia e duhur është e një rëndësie

absolute për kishën. Unë besoj se është e vërtetë që “çdo

meritë dhe çdo dështim bie në kurriz të udhëheqësisë.”

dhe për të marrë mësim nga apostujt. “Dhe ngulmonin me një mendje të vetme çdo ditë në tempull ... dhe Zoti i shtonte kishës çdo ditë ata që ishin shpëtuar” (Veprat 2:46-47). Ata gëzonin një unitet të madh, përkujdesje dhe ndarje plot dashuri për të përmbushur nevojat e njëri-tjetrit. Ishte një kishë e veçuar mënjanë me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë dhe të pastërtisë së vëllazërisë. Këto janë dinamika të rëndësishme për kishëmbjellje dhe janë cilësitë që duhet të shoqërojnë një kishë të Jezusit në Dhiatën e Re.

Çfarë është me saktësi një kishë e Dhiatës së Re dhe si duhet të duket ajo? Brock na ofron një përkufizim të një kishe vendore nga kapitujt e parë të Veprave.

Një grup njerëzish të cilët janë penduar nga mëkatet e tyre për të vendosur besimin e plotë tek Jezusi si Zot dhe Shpëtimtar. Pastaj ata pagëzohen duke u zhytur në ujë. Këta individë vazhdojnë të takohen rregullisht si anëtarë të familjes së Perëndisë. Ata do të miqësohen duke u lutur, duke lavdëruar dhe duke studiuar Biblën me qëllimin përfundimtar për t'i dhënë lavdi Krishtit dhe për të zgjeruar mbretërinë e Tij mbi tokë. Kjo është një kishë.⁶

Është e dukshme që është puna e Frymës së Shenjtë që e mbledh grupin bashkë. “Anëtarët e grupit janë ‘të mbledhurit’ me një qëllim të veçantë. (Një fjalë në Dhiatën e Re në greqisht që i përshkruante ata që përbënin kishën e hershme është “ekkklesia”, që do të thotë ata që u mblodhën.)”⁷ Ata u mblodhën nga bota dhe u bashkuan me vëllazërinë e re të besimtarëve që do të ndryshonte botën.

Pas mrekullisë tek kapitulli 3 i librit të Veprave të Apostujve dhe burgosjes së Pjetrit dhe Gjonit që pasoi, “shumë nga ata që kishin dëgjuar fjalën besuan; dhe numri i burrave u bë rreth pesë mijë” (Veprat 4:4). Është e dukshme këtu dhe përgjatë librit të Veprave të Apostujve që persekutimi çon në rritjen e kishës dhe përhapjen e saj. Ky është një tjetër parim kyç.

Ekziston një konflikt i tensionuar midis mbretërisë së qiellit dhe mbretërisë së errësirës. Predikimi i ungjillit dhe kishëmbjellja nuk janë për ata që janë të dobët nga zemra, trupi apo besimi.

Pjetri dhe Gjoni, si përgjigje e lutjeve të shenjtoreve, iu kthyen kishës dhe ata morën një vajosje të re për të shpallur me guxim ringjalljen e Jezusit.

Ndërsa apostujt vazhduan të bënin shumë mrekulli, njerëzit mbusheshin edhe me habi, edhe me frikë. Shkrimi na tregon se: “Zotit i shtohet një numër gjithnjë e më i madh besimtarësh, turma burrash dhe grash” (Veprat 5:14). Pavarësisht persekutimit të vazhdueshëm nga autoritetet fetare, duke përfshirë edhe fshikullimin me kamxhik të apostujve (Veprat 5:40) dhe vdekjen e Stefanit (Veprat 6-7), apostujt vazhduan të predikonin me besim lajmin e mirë (Veprat 5:42) dhe “numri i dishepujve shtohet fort në Jerusalem dhe një numër i madh priftërinjsh i bindej besimit” (Veprat 6:7). Kisha e Jezusit, e cila kishte qenë duke u rritur në mesin e njerëzve, tashmë kishte filluar të depërtonte në institucionet fetare dhe nuk mund të mbahej më vetëm përbrenda Jerusalemit.

Kisha në Jude dhe Samari—Veprat e Apostujve 8 – 9

Vala e dytë e zgjerimit të kishës fillon në kapitullin 8 tek Veprat e Apostujve ku “u bë një përndjekje e madhe kundër kishës në Jerusalem; dhe të gjithë u shpërndanë nëpër krahinat e Judesë dhe të Samarisë, përveç apostujve” (Veprat 8:1). Persekutimi është përsëri një vegël në dorën e Zotit për të lëvizur besimtarët që ta marrin mesazhin e ungjillit dhe të mbjellin kisha të reja në mesin e atyre që nuk e kanë dëgjuar akoma. Ndjekësit e Jezusit predikuan lajmin e mirë kudo ku shkuan dhe shumë veta iu shtuan kishës. Të dhënat në Bibël nuk na japin detaje se si ishin të organizuar besimtarët e rinj, por thjesht mund ta marrim me mend që bashkësitë ishin duke u formuar sipas modelit të kishës në Jerusalem. Filipi predikoi fjalën në qytetin e Samarisë.

Përveçse shpalli ungjillin dhe bëri shumë mrekulli në emrin e Jezusit, Filipi gjithashtu dëboi frymërat e këqija nga shumë njerëz (Veprat 8:7). Kjo lloj përballjeje me fuqinë është gjithashtu një pjesë e rëndësishme e misiologjisë së kishëmbjelljes. Kurdoherë që futemi në një territor të kontrolluar nga principata të djallit, ne do të përballemi me kundërshtime të forta në botën frymërore. Shumë herë tek ungjijtë, gjëja e parë që Jezusi bënte në një vendndodhje të re ishte dëbimi i demonëve, dhe më pas ai vazhdonte të predikonte ungjillin dhe të shëronte të sëmurët. Kur ai thirri dymbëdhjetë dishepujt e tij, si fillim ai iu dha atyre autoritet për të dëbuar demonët dhe më pas për të shëruar dhe për të predikuar (Luka 9:1-2). Unë besoj që ka domethënie në këtë rend. Sipas përvojës sime në Shqipëri, shumica e njerëzve nuk

janë të lirë për të ardhur tek Krishti derisa të jenë së pari të çliruar nga frymërat e këqija që i kanë burgosur ata. Ky lloj ungjillizimi me fuqi është esencial për kishëmbjelljen në tokë të re.

Pasi Pjetri dhe Gjoni u kthyen nga Jerusalemi dhe u lutën për besimtarët që të merrnin Frymën e Shenjtë, gjatë rrugës për në Jerusalemi, ata predikuan ungjillin në shumë fshatra të Samarisë (Veprat 8:25). Filipi gjithashtu, pasi u shfaq në Azot, ndau lajmin e mirë në të gjitha qytetet nga aty ku ishte deri në Cezare (Veprat 8:40). Përsëri rrëfimi biblik nuk na jep detajet në lidhje me numrin e njerëzve që u shpëtuan apo në lidhje me llojin e bashkësive që u formuan, por unë besoj që apostujt i kanë udhëzuar dhe inkurajuar besimtarët e rinj që të takohen së bashku për adhurim, miqësi, lutje dhe studim të Shkrimeve, sipas modelit të kishës në Jerusalemi (Veprat 2:42-47). Filipi shfaqet sërish vetëm pas njëzet viteve kur e gjejmë atë akoma në Cezare (Veprat 21:8). Duke qenë që ai u vendos në Cezare, supozimi im është që ai mbolli një kishë atje. Pasi shkoi në Cezare, Pali “përsëndeti kishën” përpara se të zbriste për në Antioki, duke iu referuar ose kishës në Cezare ose ndoshta kishës në Jerusalemi (Veprat 18:22). Ne gjithashtu shohim referenca të tjera më vonë rreth “dishepujve nga Cezarea” (Veprat 21:16).

Sauli, pas marrjes së urdhrat të nevojshëm për arrestimin e tyre, u nis për në Damask për të kapur dhe për të futur në burg besimtarët atje. “Ka shumë mundësi që Pali ishte kryesisht i interesuar për të arrestuar refugjatët nga Jerusalemi dhe Judea, dhe jo banorët vendorë të Damaskut të cilët besonin tek Jezusi”.⁸ Megjithatë, pas konvertimit të tij të fuqishëm gjatë rrugës për në Damask, ai predikoi Krishtin atje dhe mbledhi një grup ndjekësish (Veprat 9:20, 25). Nëse nuk kishte pasur akoma asnjë kishë në Damask, ky ishte fillimi i njëres. Nga fundi i kapitullit të nëntë, ne lexojmë që: “në mbarë Judenë, në Galile dhe në Samari kishat kishin paqe dhe ndërtoheshin. Dhe duke ecur në druajtjen e Zotit dhe në ngushëllimin e Frymës së Shenjtë, shumoheshin” (Veprat 9:31). Tani, kisha ishte gati për të zgjeruar dëshminë e saj përtej këtij rajoni për tek kombet.

Kisha deri në Skajin e Dheut – Veprat e Apostujve 10 – 28

Te Veprat, kapitulli dhjetë, na tregohet historia e Pjetrit dhe e Kornelit. Përmes një zbuluese hyjnore, Pjetri arrin në këtë pranim mahnitës: “Në të vërtetë po e marr vesh se Perëndia nuk tregohet i anshëm; por, në çfarëdo kombi, ai që ka frikë prej tij dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai” (Veprat 10:34-35). Perëndia e bëri të qartë, duke derdhur Frymën e tij mbi Kornelin dhe mbi shtëpinë e tij, që shpëtimi i Tij ishte gjithashtu edhe për johebrenjtë.

Ky ishte një moment vendimtar për Pjetrin, një drejtues nga kisha e Jerusalemit. Kjo gjë shkaktoi një polemikë të madhe në Jerusalemi midis besimtarëve të rrethprerë, por pasi dëgjuan dëshminë e Pjetrit, ata u bindën që lajmi i mirë i Krishtit ishte gjithashtu edhe për johebrenjtë (Veprat 11:8).

Kjo zbuluesë hapi mundësi të reja për kishëmbjelljen. Për herë të parë, burra nga Qiproja dhe nga Kirena shkuan në Antioki për të ndarë ungjillin me grekët. Më përpara, ata e kishin ndarë ungjillin vetëm me hebrenjtë. “Dhe dora e Zotit ishte me ta; dhe një numër i madh besoi dhe u kthye te Zoti” (Veprat 11:21). Kisha e Jerusalemit dërgoi Barnabën për të kontrolluar punën që po bëhej, por ai gjeti Saulin. “Dhe ndodhi që plot një vit ata mbledheshin në kishë dhe mësuan një numër të madh njerëzish” (Veprat 11:26). Këtu thuhet qartë që nga ungjillizimi i tyre u formua një kishë dhe tani ata po dishepullizonin besimtarët e rinj. “E vetmja mënyrë që lajmi i mirë i Jezus Krishtit të ketë ndonjë mundësi për të arritur skajet e tokës është që të ndodhë një kishëmbjellje fantastike”.⁹ Mbjellja e kishave është strategjia e Perëndisë dhe është modeli që ne shohim nga kisha e hershme.

Ndërsa kisha në Antioki po agjëronte dhe po lutej, Fryma e Shenjtë iu foli atyre duke i udhëzuar që të dërgonin Barnabën dhe Saulin në një udhëtim misionar (Veprat 13:2). Është e rëndësishme të nënvizojmë që: “udhëtimi i parë misionar i Palit nuk erdhi si rezultat i një seance planifikimi, por nga iniciativa e Frymës ndërsa drejtuesit adhuronin”.¹⁰ Planifikimi dhe përgatitja për kishëmbjellje është gjë e mirë dhe e nevojshme, por në radhë të parë dhe para së gjithash ne kemi nevojë të jemi të udhëhequr nga Fryma e Shenjtë për sa i përket se ku të shkojmë, kur, me kë dhe si ta bëjmë punën. Kjo është një pjesë vendimtare e misiologjisë së Dhiatës së re të cilën e shohim në shërbesën e Palit që nga fillimi. Ne duhet të jemi “të dërguar ... nga Fryma e Shenjtë” ashtu siç u dërguan edhe ata (Veprat 13:4). Kjo do të na japë vajosjen, pushtetin dhe autoritetin për të predikuar fjalën dhe për të mbjellë kishën.

Pali dhe Barnaba shkuan nga Qiproja në Antiokinë e Pisidisë ku shumica e hebrenjve e refuzuan mesazhin, megjithëse një numër i madh i johebrenjve e pranuan atë. “Dhe fjala e Zotit përhapej në mbarë atë vend” (Veprat 13:49). Ata udhëtuan për në Ikon, Listra dhe Derbë, duke predikuar në mënyrë shumë efikase dhe duke drejtuar shumë vetë te Zoti. Palin e qëlluan me gurë dhe e lanë për të vdekur, por pasi dishepujt u lutën, Perëndia e shëroi atë (Veprat 14:19-20). Ndërsa ata po ktheheshin për në Antioki, ata e vizituan secilin qytet edhe një herë, duke forcuar

dhe duke inkurajuar besimtarët. Pali dhe Barnaba gjithashtu “mbasi u caktuan atyre pleqtë sipas kishave, u lutën me agjërime, ia lanë Zotit, në të cilin kishin besuar” (Veprat 14:23). Ata kishin themeluar kisha në secilin nga këto qytete dhe tani po caktonin udhëheqësi për të mbikëqyrur këto “tufa” të reja. Udhëheqësia e perëndishme është esenciale për kishëmbjellje të suksesshme, dhe Pali nuk do t’i linte ata pa udhëheqësi. Më vonë, Pali do të shpjegonte mbi cilësitë që ishin të nevojshme për pleqtë/pastorët në kishë (1 e Timoteut 3; Titit 1).

Pali dhe Barnaba u kthyen në Antioki dhe “mblodhën kishën dhe treguan të gjitha sa bëri Perëndia me anë të tyre dhe si u kishte hapur kombeve derën e besimit” (Veprat 14:27). Është jetësore që të mbahet marrëdhënia midis kishëmbjellësit dhe kishës që e dërgon. Dashuria, lutjet dhe mbështetja e kishës që dërgon janë esenciale për misionin. Ata duhet të jenë të informuar dhe të angazhuar në shërbesë. Unë shpesh e mendoj këtë varg si bazën biblike për vitin që ne si misionarë të Asambleve të Perëndisë Amerikë marrim, për të shkuar në Amerikë pas çdo periudhe katërvjeçare që kalojmë në mision.

Pavarësisht kundërshtimit nga jobesimtarët gjatë udhëtimit të parë misionar, gjithçka dukej se po shkonte mirë dhe padyshim kishte shumë festë midis besimtarëve që ishin në Antioki. Pastaj u ngrit një debat që kërcënoi të ardhmen e lëvizjes së misionit dhe të kishëmbjelljes. Disa burra nga Judea erdhën në Antioki duke kërkuar që nëse johebrejtë nuk rrethpriteshin, ata nuk mund të ishin të shpëtuar (Veprat 15:1). Pas shumë diskutimesh dhe debatesh së bashku me drejtuesit e kishës në Jerusalem, u vendos që shpëtimi ishte ofruar për të gjithë, hebrenj dhe johebrej, me anë të hirit të Zotit Jezus dhe asnjë shenjë fizike, siç ishte rrethprerja, nuk kërkohej si kusht. Gjatë kishëmbjelljes, ne duhet të përpiqemi të prezantojmë vetëm kushtet, kulturën dhe traditën e Krishtit dhe ta lëmë kulturën tonë në shtëpi.

Pas mosmarrëveshjes midis Palit dhe Barnabës, Pali zgjodhi Silën si edhe Timoteun për t’u nisur për në udhëtimin e tij të dytë misionar përmes Azisë dhe Maqedonisë. Lutja dhe drejtimi i Frymës së Shenjtë vazhduan të jenë qendrore për detyrën e forcimit të kishave ekzistuese dhe për mbjelljen e kishave të reja në Filipi, Selanik, Berea dhe Korint. Duhet të kishte një bashkësi në rritje dhe dëshmi të vazhdueshme në secilin prej këtyre qyteteve. Pali po mbillte kisha që më pas edhe ato do të mbillnin më shumë kisha. Pali ishte i interesuar në formimin e një lëvizjeje kishëmbjellëse që do të vazhdonte të ungjillizonte dhe të shumëfishohej. Ai ishte gjithashtu i përkushtuar të pajiste kishat dhe drejtuesit në mënyrë që ata të mund të ishin të suksesshëm në shërbesë.

Është e jashtëzakonshme që Pali kaloi një vit e gjysmë në Korint, duke iu mësuar atyre fjalën e Perëndisë (Veprat 18:11) dhe dy vite në Efes, duke bërë që “të gjithë banorët e Azisë, judenj dhe grekë, e dëgjuan fjalën e Zotit Jezus” (Veprat 19:10). Kishëmbjellësi nuk duhet të jetë vetëm një ungjilltar për të fituar të humburit, por edhe një pastor për të dishepullizuar besimtarët. “Shën Pali nuk mblodhi bashkësi, ai mbolli kisha, dhe ai nuk u largua nga një kishë derisa ajo të ishte plotësisht e pajisur me urdhrat e shërbesës, sakramentet dhe traditat e shenjtë”.¹¹ Në Efes, Perëndia bëri shumë mrekulli të jashtëzakonshme të cilat ndihmuan në forcimin e besimit tek besimtarët dhe në bindjen e të humburve.

Përgjatë udhëtimit të tij të tretë misionar përmes Galatisë, Frigjisë, Efesit, Maqedonisë dhe Greqisë, Pali vazhdoi të përqendronte strategjitë e tij kishëmbjellëse mbi qytete kyçe. Në fakt “puna e Palit në kishën e parë ishte tërësisht urbane, e përqendruar në Antioki, Efes, Korint, Jerusalem dhe Romë”.¹² “Të gjitha qytetet, ose qytezat, në të cilat ai mbolli kisha kishin qendra të administratës romake, të civilizimit grek, të ndikimit hebre ose të ndonjë rëndësie tregtare”.¹³ Nga këto qytete, ungjilli u përhap në zonat përreth dhe në fshatra. Ne e kemi përfshirë këtë strategji në misiologjinë tonë në Shqipëri dhe po kërkojmë të mbjellim kisha në qytete kyçe të cilat do të vazhdojnë të rriten dhe të shumëfishohen njësoj si në librin e Veprave të Apostujve.

Citimet

¹Wagner, C. Peter. *Church Planting for a Greater Harvest*. Ventura, Calif.: Regal, 1990: 11.

²Winter, Ralph D. and Bruce A. Koch. “Finishing the Task: The Unreached Peoples Challenge.” *International Journal of Frontier Missions* 16:2 (Summer 1999): 68.

³*Bibla e Studimit Versioni NIV* (New International Version Study Bible). Grand Rapids: Zondervan, 1985: 1644).

⁴Winter & Koch 1999: 73.

⁵Maxwell, John C. *The 21 Irrefutable Laws of Leadership*. Nashville: Thomas Nelson, 1998: 225.

⁶Brock, Charles. *Indigenous Church Planting: A Practical Journey*. Neosho, MO: Church Growth International, 1994: 61.

⁷Brock 1994: 61.

⁸Bruce, F.F. *Commentary on the Book of Acts*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1984: 193.

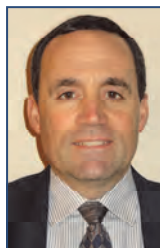
⁹McGavran, Donald A. *Understanding Church Growth*. 3rd ed. Rev. & Ed. by C. Peter Wagner. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, Kindle Edition, 1990: 284.

¹⁰*Bibla e Studimit Versioni NIV* (New International Version Study Bible) 1985: 1669.

¹¹Allen, Roland. *Missionary Methods: St. Paul's or Ours*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing, Kindle Edition, 1962: 205.

¹²Bakke, Raymond and Jim Hart. *The Urban Christian: Effective Ministry in a Multicultural World*. Downers Grove, IL: Intervarsity Press, 1995: 80.

¹³Allen 1962: 325.

KURT D. PLAGENHOEF, M.A. Zv.Drejtor Ekzekutiv KPAPSH dhe President i Kolegjit Teologjik Ungjillor.

A person is captured in mid-swing on a tire swing. They are wearing a brown jacket, a white t-shirt, and light-colored shorts. The swing is made of a thick rope and a black tire. The background is a bright, hazy landscape with some trees and hills visible in the distance. The overall tone is warm and nostalgic.

Jetoje

Jetën:

*Krijimi dhe
Ushqyerja e një
Vizioni të Jetës
Personale*

Nga Mark Batterson

PESË PARIME QË DO T'JU NDIHMOJNË QË TË ZBULONI DHE PËRKUFIZONI VIZIONIN TUAJ PËR JETËN PERSONALE.

Ishte një orë e zakonshme e shkollës së të dielës. Nuk mbaj mend se kush po jepte mësim e as temën për të cilën flitej, por ai u kthye në një moment vendimtar për mua. Unë thashë diçka që do të bëhej vizioni im personal i jetës. Lajmërimi im mund të duket anti-kulminant pas kësaj, por ai përkufizon se kush jam unë dhe për çfarë ekzistoj. Nuk dëgjova ndonjë kor engjëjsh që të këndonte refrenin “Haleluja”, por e kuptova që kisha zbuluar atë *raison d'être* të jetës sime, qëllimin e jetës. Thashë: “Qëllimi im në jetë është që të ndihmoj të tjerët që ata të vënë në përdorim maksimumin e potencialit që u ka dhënë Perëndia”.

Ai pohim përmbledh vizionin tim si një bashkëshort, baba dhe shkrimtar. Potenciali është dhurata e Perëndisë për ne. Ajo që ne bëjmë me të është dhurata jonë për Perëndinë. Asgjë nuk më jep më tepër energji sesa ndihmesa ndaj të tjerëve, që ata të administrojnë potencialin që iu është dhënë nga Perëndia.

A ke ti një vizion për jetën tënde personale? Jo thjesht një vizion për kishën që ti drejton apo organizatën ku shërben. A ke një vizion për martesën tënde? Familjen tënde? A e di kush je dhe për çfarë ekziston? Çfarë të ngre nga shtrati herët në mëngjes dhe çfarë të mban zgjuar deri natën vonë?

Pak ditë më parë, djali im 8-vjeçar, Josia, më zbuloi vizionin e tij për jetën. Ai tha: “Mbasi të marr diplomën në universitet, dua që të jem një poet për 3 vjet, të provoj talentin te emisioni ‘American Idol’ dhe pastaj të luaj futboll profesionist”. Kjo erdhi e papritur. Dhe kush e di? Ndoshta ai është plani i Perëndisë për jetën e tij. Por ne fillojmë të konceptojmë një vizion personal në jetë kur jemi të rinj dhe ai evoluon ndërsa piqemi. Vizioni ynë do të kalojë përmes shumë redaktimesh dhe përshtatjesh. Dhe ka zakonisht një proces eliminimi që ndodh me kalimin e kohës. Duhet të bësh disa gjëra që nuk të pëlqejnë, për të zbuluar gjërat që ke shumë për zemër. Duhet të kuptosh se kush nuk je, për të arritur në përfundimin se kush je. Dhe e gjitha kjo është pjesë e procesit të krijimit dhe mbajtjes së një vizioni të jetës.

JI VETVETJA

Kur fillova që të pastoroja në kishën National Community Church, po përpiquesha që të isha një pastor. Katërmbëdhjetë vite më vonë po përpiqem që të jem vetvetja. Dhe ka një ndryshim të madh këtu. Një nga rreziqet më të mëdha të shërbesës është gjetja e identitetit tënd së jashtmi, tek ajo që je duke drejtuar. Shërbesa jote bëhet identiteti yt. Dhe në këtë nivel gjendesha pak vite më parë. Kisha që drejtoja ma konsumonte jetën. Dhe që të jem i singertë, dukej e drejtë dhe e mirë. Pastaj pata një zbulësë.

U largova nga kisha një fundjavë dhe kjo ndryshoi mënyrën si e shihja veten, jetën time dhe kishën. Ishte fundjava e fundit e sezonit të skijimit dhe bashkë me djalin tim donim të mësonim si të rrëshqisnim me dërrasë debore. Mbeti një nga ditët më të paharrueshme të jetës sime. Një moment në veçanti më ka ngrirë

në mendje. Në kuptimin e plotë të fjalës. Ishim duke u ngjitur me transportuesin e skiatorëve drejt majës së malit ndërkohë që një si stuhi dëbore po vinte drejt nesh dhe dëgjova pëshpërimën e Frymës së Shenjtë. Kuptova, në atë moment aty në transportues, që jeta ime ishte rrotulluar krejtësisht

rreth kishës National Community Church për pjesën më të mirë të një dekade të tërë. Në një nivel, kur ti mbjell një kishë, duhet të derdhësh zemrën dhe shpirtin tënd në të. Sakrifica është pjesë e kësaj. Por arrita në përfundimin bindës që unë nuk po jetoja në të vërtetë një jetë jashtë

10

Hapa për Vendosjen e Synimeve të Jetës

Në librin e tij, Si e Imiton Jeta Shahun (How Life Imitates Chess), kampioni botëror i shahut, Garry Kasparov, tregon disa mësimet nga loja e shahut që i zbatohen jetës. Një nga më domethënësit është: “Një Mjeshtër i Madh Shahu bën lëvizjet më të mira sepse ato janë të bazuara në atë se si ai dëshiron që të duket fusha e shahut mbas 10 apo 20 lëvizjeve të ardhshme”. Kjo është një tablo e mirë që ilustron vendosjen e synimeve. Ka të bëjë me vendosjen e synimeve në këtë çast dhe në këtë vend, synime të cilat janë të motivuara nga një tablo më e qartë e asaj që ti dëshiron që të jetë jeta jote pas 10 apo 20 vitesh.

Si të filloj?

Unë të rekomandoj që të caktosh një kohë tërheqjeje personale. Blej një ditar të ri. Printo Dhjetë Hapa për Vendosjen e Synimeve të Jetës (Ten Steps To Setting Life Goals) tek faqja chasethegoose.com. Dhe fillo vendosjen e synimeve. Unë e bëra listën time të parë të synimeve të jetës kur isha nga fundi i të njëzetave. Isha në një konferencë të kishës dhe vendosja e synimeve ishte një nga ushtrimet. Mendoj se lista ime origjinale kishte 25 synime të shkarravitura në një bllok shënimesh të konferencës. Me kalimin e viteve, ajo listë origjinale është shndërruar në një listë prej më shumë se 100 synimesh për jetën. Dhe sa për ta ditur, jam akoma duke e redaktuar listën time të synimeve të jetës. Një listë synimesh për jetën është gjithmonë në formë projekti të përafërt sepse ti gjithmonë je duke shtuar synime të reja dhe duke fshirë të vjetrat.

Pse janë të rëndësishme synimet?

Ju kurrë nuk do t'i përmbushni dot synimet të cilat nuk i keni caktuar për veten. Kaq e thjeshtë është. A nuk duket si keq-administrim fakti që shumica e njerëzve kalojnë më shumë

kohë duke planifikuar pushimet e verës sesa duke planifikuar jetën e tyre? Pa synime, ne pushojmë së jetuari sipas asaj që përfytyrojmë dhe fillojmë të jetojmë sipas asaj që mbajmë mend. Pa synime, ne pushojmë së krijuari të ardhmen dhe fillojmë të përsërisim të shkuarën. Pa synime, ne pushojmë së jetuari me plan dhe fillojmë të jetojmë në shkujdesje. Sigurisht që nuk dua ta bëj tepër frymërore këtë vendosje synimesh sepse ju mund të caktoni synime që janë të natyrës egoiste dhe frymërisht do ishte diçka më e mirë nëse nuk do t'i arrinit ato. Por gjithashtu besoj që synimet mund të jenë shprehje besimi nëse i vendosni ato në mënyrën e duhur. Në fund të fundit, Hebrenjve 11:1 thotë se besimi është të jesh i sigurt për atë që shpreson. Me fjalë të tjera, besimi është një tablo më e qartë e synimit që po përpiqesh të arrish. Dhe nëse Perëndia e ka ngjizur atë synim, atëherë Ai që ka filluar një punë të mirë në ju, edhe do ta sjellë atë në përmbushje. Dhe përmbushja e atij synimi është një mënyrë se si ne i japim lavdi Perëndisë.

Dhjetë Hapa për Vendosjen e Synimeve:

1. Filloni me lutjen
2. Shqyrtoni motivet tuaja
3. Merrni ide nga të tjerët
4. Mendoni sipas kategorive
5. Jini specifik
6. Shkruajini synimet tuaja
7. Përfshini të tjerët
8. Festoni përgjatë rrugës
9. Mendoni në mënyrë afatgjatë
10. Vazhdoni të ëndërroni ëndrra në përmasat e Perëndisë

Për të shkarkuar Dhjetë Hapa për Vendosjen e Synimeve të Jetës (Ten Steps To Setting Life Goals) dhe për të parë listën time të synimeve të jetës, vizitoni faqen e internetit: chasethegoose.com.

- MARK BATTERSON

kishës. Ishte sikur Fryma e Shenjtë të më thoshte: “Jetoje jetën”.

Kam frikë se shumë pastorë, nëse jemi plotësisht të sinqertë, do të pranonin që ata nuk kanë një jetë jashtë kishës – nuk kanë hobi, as marrëdhënie, as interesa, as synime, as rezerva. E pastaj habitemi se pse na bëhet e mërzitshme shërbesa ose pse predikimet dalin të mërzitshme. Zgjidhja? Jetoje jetën. Ose ndoshta duhet të them: “Krijë një vizion për jetën personale”.

Me lejoni t’ju tregoj pesë parime që do t’ju ndihmojnë të zbuloni dhe të përkufizoni vizionin tuaj të jetës personale.

LINI NJË REZERVË

Unë gjithmonë kam pasur problem të qenurit tepër i dhënë pas punës. Dhe pjesë e arsyes është fakti i thjeshtë që e dua me gjithë zemër punën që bëj. Por nëse nuk tregohesh i kujdesshëm, puna mund të bëhet shtëpi dhe shtëpia të bëhet punë. Nuk është se kisha braktisur familjen time. Në fakt, ne kemi një thënie në kishën tonë që unë ia kam ngulitur stafit: “Vini familjen të parën”. Por nuk jam i sigurt që po e zbatoja për vete. Atëherë m’u desh të merrja ca vendime që krijuan më shumë rezerva në jetën time.

Së pari, i jap kishës një natë në javë. Pse? Sepse duhet t’i jap përparësi familjes sime. Duhet të ndihmoj fëmijët e mi me detyrat. Duhet të stërvit skuadrat e tyre. Duhet të dishepullizoj secilin nga fëmijët e mi në mënyrë të veçantë. Dhe nuk gjej asnjë shfajësim për të mos bërë ndonjë nga gjërat e mësipërme.

Së dyti, përpiqem t’i përdor të gjitha ditët e mia të pushimit. E kam si detyrim ndaj familjes sime. E kam si detyrim edhe ndaj kishës. Dhe me sinqeritet besoj se do të jem shumë më produktiv nëse punoj më pak ditë. E kam reduktuar mësimdhënien në 36 fundjava ndërkohë që jam duke ndërtuar një skuadër mësimdhënësish rreth meje.

Së treti, vendosa të kufizoj numrin e ditëve që jam në udhëtim. Kisha filluar me 30 ditë, por ishin ca si shumë, kështu që kalova në 25 ditë. I kërkoja skuadrës së administrimit që të më kërkonte llogari për këtë.

Këto rezerva kanë ndihmuar që të mirëmbaj një jetë personale jashtë kishës. Ato më lejojnë që të ndërtoj marrëdhënie edhe përtej mureve të kishës.

Ato më lejojnë që t’u bie pas edhe interesave të tjera që do t’i bëjnë predikimet e mia më interesante. Ato më lejojnë që të lexoj për kënaqësi. Rezervat na japin hapësirën që na duhet për t’u rritur si person, e jo vetëm si drejtues.

NDRYSHO RUTINËN

Një nga formulat për të cilat flas në një nga librat e mi, *Gjuetia e Patave të Egra* (*Wild Goose Chase*),

Ne mësojmë se si

dhe harrojmë se

pse. Pushojmë

së krijuari të

ardhmen dhe

fillojmë të

përsërisim të

shkuarën. Dhe

ky është fillimi

i fundit për

drejtuesit.

është: “Ndryshim ritmi + ndryshim vendi = ndryshim perspektive”. Rutinat janë të mira. Shumica prej nesh lahen dhe venë deodorant çdo ditë. Për hir të miqve dhe familjes tënde, të lutem mos iu ndaj kësaj rutine. Rutinat janë një nga gjërat kyçe për rritjen frymërore. Ne i quajmë ato disiplina frymërore. Por sapo rutina bëhet rutinë, duhet të ndryshosh rutinën.

Kur jam në një fazë rënieje frymërore, përpiqem që ta ndryshoj rutinën time. Ndonjëherë për ta bërë këtë duhet një gjë fare e thjeshtë, siç është për shembull ndryshimi i përkthimit të Biblës që jam duke lexuar. Herë të tjera më duhet një kohë

personale reflektimi apo ndonjë lloj agjërimit 40 ditësh. Duhet të gjesh mënyra për të qëndruar i freskët frymërisht. Ne duhet të gjejmë mënyra për t'u rikthyer tek thirrja jonë e parë dhe për t'u motivuar nga ajo.

Një nga rreziqet e mëdha të udhëheqësisë është: “Ne pushojmë së shërbyeri sipas asaj që përfytyrojmë dhe fillojmë të shërbejmë sipas asaj që mbajmë mend”. Mësojmë se si dhe harrojmë se pse. Pushojmë së krijuari të ardhmen dhe fillojmë të përsërisim të shkuarën. Dhe ky është fillimi i fundit për drejtuesit.

Një gjë që na ka ndihmuar neve në kishën National Community Church është motoja jonë thelbësore: Çdo gjë është një eksperiment. Ne sinqerisht e shohim gjithçka që bëjmë si një eksperiment. Nëse nuk funksionon, ndalojmë së bëri atë gjë. Dhe kjo na çliron nga presioni. Gjithashtu të jep edhe shumë liri veprimi si drejtues. Nëse njerëzit e kundërshtojnë vizionin, mund t'i kujtoni që “është thjesht eksperiment”. Ne kemi pasur shumë eksperimente të dështuara – gjëra që nuk do t'i bëjmë më kurrë. Por nuk kemi frikë nga të bërit e gabimeve. Ne kemi frikë nga mosbërja e gabimeve, sepse do të thotë që nuk jemi duke provuar sa duhet gjëra të reja.

LUTU, LUTU, LUTU

Lutja është një formë e të ëndërruarit. Asgjë nuk do ta bëjë më aventurore jetën tënde sesa të luturit. Nëse ti kultivon rutinën e të luturit, kjo nuk do lejojë që jeta jote të kthehet në rutinë. Lutja është vendi ku unë marr ide nga Perëndia. Dhe më mirë preferoj të kem një ide Perëndie, sesa një mijë ide të mira. Lutja është vendi ku unë kultivoj një ndjenjë destinacioni. Lutja është vendi ku dalloj nxitjet e Frymës së Shenjtë. Dhe bindja ndaj atyre nxitjeve nga Fryma është kyçi i ruajtjes së vizionit të jetës.

Të krishterët keltë kishin një emër për Frymën e Shenjtë i cili më intrigon: *an Geadh-Glas*, ose “Pata e Egër”. Më pëlqejnë shumë imazhet dhe nënkuptimet. Emri aludon për natyrën misterioze të Frymës së Shenjtë. Ashtu si një patë e egër, Fryma e Perëndisë nuk mund të gjurmohet e as të kontrollohet. Atë e rrethon një element rreziku dhe një atmosferë paparashikueshmërie. Dhe ndërkohë që emri mund të tingëllojë gati si sakrilegj në dëgjim të parë, nuk gjej dot një përshkrim më të mirë të ndjekjes së drejtimit të Frymës përgjatë jetës sesa gjuetia e patës së egër.

Të krishterët keltë kishin kuptuar diçka që krishterimi i institucionalizuar nuk e ka rrokur. Dhe pyes veten se mos ia kemi prerë ca flatrat Patës së Egër dhe jemi mjaftuar me diçka më pak – shumë më pak – sesa aventura frymërore që Perëndia kishte planifikuar në fillim. Nëse ndjek Patën e Egër, Ai do të të çojë në vende që nuk do kishe imagjinuar kurrë të shkoje, përmes shtigjesh që as nuk dije që ekzistonin. Jezusi tha: “Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por nuk e di nga vjen dhe ku po shkon, kështu është edhe çdo njeri që është lindur nga Fryma” (Gjoni 3:8).

Ajo që dua të them është: Nuk ka asgjë që ta zëvendësojë lutjen. Asgjë nuk do t'i shtojë një element aventure jetës tënde më tepër sesa lutja. Sa më shumë të lutesh, aq më i madh do të bëhet vizioni yt.

VENDOS SYNIME PËR JETËN

Kohët e fundit kam plotësuar tri synime të jetës brenda një jave. Im bir dhe unë i ramë Kanionit të Madh nga njëri breg në tjetrin. Iu hipëm mushkave në bregun e tij të lartë. Dhe fluturuam me helikopter mbi kanion. Ishte më shumë se një kohë pushimi. Ishte një pelegrinazh frymëror. Në ditëlindjen e 12-të të tim biri, ai nënshkroi një besëlidhje dishepullizimi që përfshinte tri sfida: frymërore, intelektuale dhe fizike. Udhëtimi ishte një shpërblim për arritjen e synimeve për të cilat ne kishim rënë dakord së bashku.

A e dini arsyen pse shumica prej nesh nuk e arrijmë atë që duam prej jetës? Sepse nuk e dimë se çfarë duam. Dhe nuk do t'i realizoni kurrë synimet që nuk i keni caktuar. Në qoftë se ti do që të ushqesh vizionin tënd për jetën personale, duhet të caktosh disa synime në jetë. Ju lutem referojuni pikës sime të fundit që të siguroheni që ta bëni këtë në kontekstin e lutjes. Në fund të fundit, nëse gjithçka bëni është vendosja e një sere synimesh egoiste, do të ishte më mirë që të mos i arrinit fare ato. Por nëse i vendosni këto në kontekstin e lutjes, atëherë synimet e jetës bëhen një shprehje besimi. “Besimi është siguria e gjërave të shpresuara” (Hebrenjve 11:1).

Nëse keni nevojë për ndihmë për të filluar, mund të merrni një artikull të shkruar nga unë të cilin mund ta shkarkoni falas. Ai titullohet 10 hapa për vendosjen e synimeve të jetës (10 Steps To Setting Life Goals) dhe mund ta shkarkoni në

linkun: www.chasethegoose.com (shih anash faqes, aty ku shkruhet "10 Steps To Setting Life Goals"). Një nga mënyrat se si unë arrita të kem një jetë jashtë kontekstit të pastorimit ishte duke vendosur synime. Kam synime në lidhje me familjen, synime për influencën, synime fizike dhe synime udhëtimi. Vini re që nuk kam synime frymërore. Arsyeja: të gjitha këto janë frymërore. Shpresoj që secili synim të jetë shprehje e mirë-administrimit. Dhe duhet të kalojë provën e vërtetë: A e përlëvdon Perëndinë?

Jo të gjithë janë tipa që vënë synime. Por nëse nuk kemi synime që po i ndjekim, shumica prej nesh do të mjaftohemi me rutinën. Dhe fillojmë që të jetojmë sikur qëllimi i jetës të ishte që të mbërrijmë shëndoshë e mirë te vdekja. Perëndia të ka thirrur që të luash në sulm me jetën tënde dhe kjo është ajo që realizojnë synimet. Ato të vënë në sulm.

QËNDRO I URITUR, QËNDRO 'I ÇMENDUR'

Nëse do më duhej të zgjidhja mes dikujt me njohuri të madhe ose dikujt me një uri të madhe për të mësuar, do të zgjidhja personin me një uri të madhe për të mësuar në të gjitha rastet. Me kalimin e kohës, shumë prej nesh e humbasim oreksin tonë të shenjtë: Oreksin për jetën. Oreksin për aventurën. Oreksin për të mbinatyrshmen. Oreksin për Fjalën e Perëndisë. Nëse doni të ushqeni një vizion të jetës, ju duhet të kultivoni një uri të shenjtë për gjërat e Perëndisë. Dhe ato janë një shije e fituar.

Të ushqesh një vizion do të thotë të qëndrosh i uritur. Por do të thotë gjithashtu që të qëndrosh në njëfarë mënyre "i çmendur". Jam i sigurt që Noeu u ndje si "i çmendur" ndërsa ndërtonte arkën. Davidi është ndjerë si "i çmendur" kur i doli përballë Goliatit. Izraelitët janë ndjerë si "të çmendur" ndërsa marshonin rreth Jerikos. Dijetarët janë ndjerë si "të çmendur" kur ishin duke ndjekur një yll. Dhe Pjetri është ndjerë si "i çmendur" duke dalë nga varka. Por besimi është gatishmëria për t'u dukur "i çmendur" dhe pastaj rezultatet flasin vetë. Noeu i mbijetoi përmbytjes. Davidi e mposhti Goliatin. Izraeli e pushtoi Jerikon. Dijetarët e gjetën Mesian. Pjetri eci mbi ujë. Dhe Jezusi u ringjall nga vdekja. Nëse nuk je i gatshëm të dukesh si "i çmendur", ti je i çmendur.

Kohët e fundit hasa me një fjalim prezantues dhënë nga Steve Jobs në Universitetin Stanford në

12 qershor, 2005. Ironia ishte që Jobs asnjëherë nuk ka marrë diplomë universiteti. Më pëlqen shumë sfida e tij e mbylljes: "Kur isha i ri, ishte një publikim i mahnitshëm i quajtur Katalogu i Gjithë Tokës (The Whole Earth Catalog), që ishte një nga biblat e brezit tim. Stewart Brand, që banon jo larg prej këtej në Menlo Park, e kishte krijuar dhe

sjellë atë në jetë me preken e tij poetike. Kjo ndodhte në fund të viteve '60-të, para shpikjes së kompjuterave personalë dhe publikimeve nga desktopët, pra ishte bërë me makina shtypshkrimi, gërsërë dhe kamera Polaroid. Ishte diçka si Google në formë të shtypur, 35 vite para se Google të vinte në jetë: ishte idealiste dhe plot me mjete të mahnitshme dhe nocione të mrekullueshme. Stewart dhe skuadra e tij nxorën disa numra të këtij katalogu dhe pastaj, mbasi kishte marrë udhën e tij, ata nxorën numrin e fundit. Ishte mesi i viteve '70 dhe unë isha në moshën që ju jeni sot. Në kapakun e prapmë të numrit të fundit ishte një foto e një rruge fshati në mëngjes herët, atë lloj rruge në të cilën e gjen veten duke ecur nëse do ishe shumë aventuresk. Nën të ishin fjalët: "Qëndro i Uritur. Qëndro 'i Çmendur'".

Nëse doni

të ushqeni

një vizion

të jetës,

ju duhet

të kultivoni

një uri

të shenjtë

për gjërat

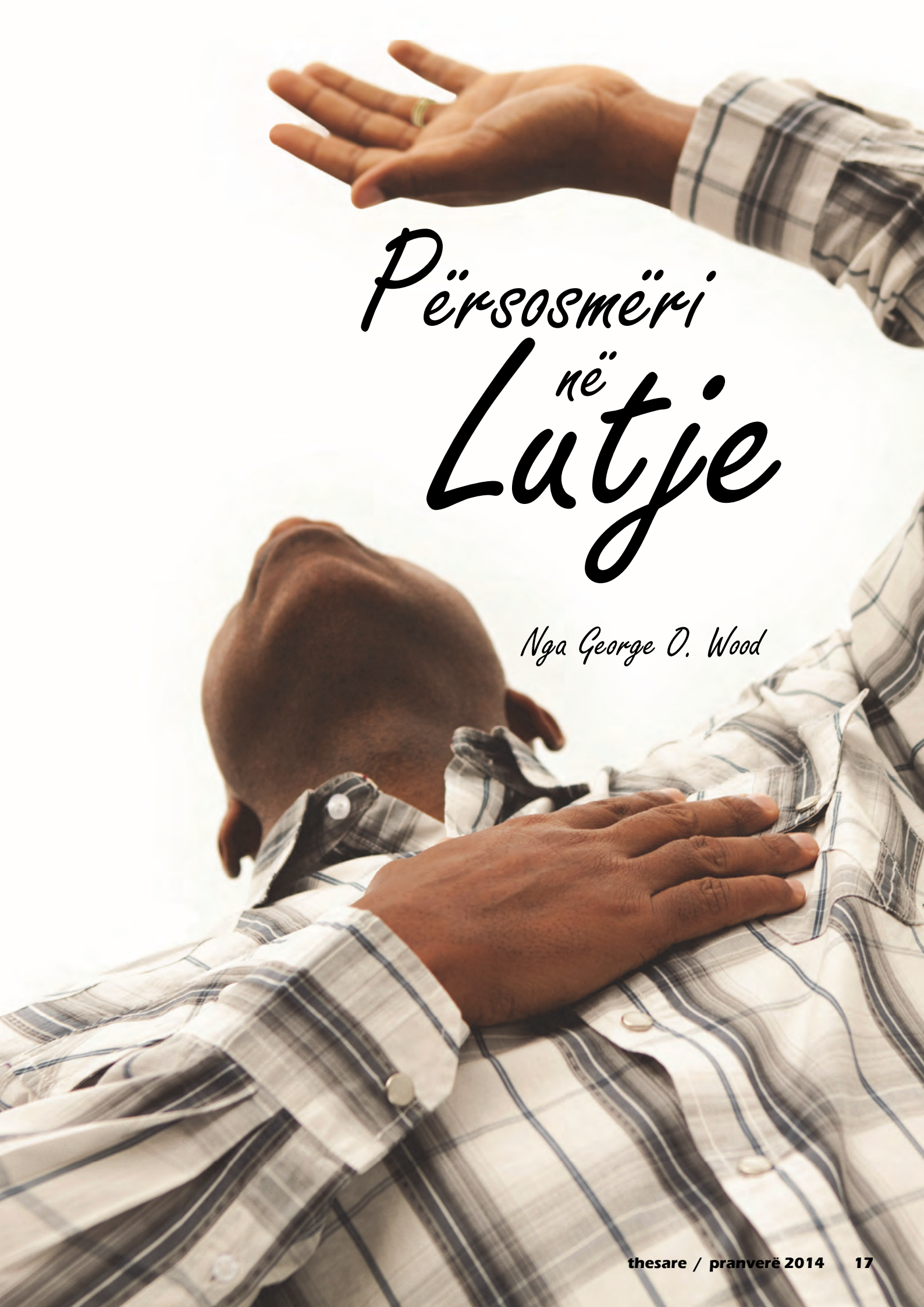
e Perëndisë.

Ishte mesazhi i tyre i lamtumirës ndërsa po e mbyllnin publikimin. Qëndro i Uritur. Qëndro 'i Çmendur'. Dhe gjithmonë ia kam uruar këtë vetes. Dhe tani, ndërsa ju po diplomoheni për të rifilluar rishtazi, jua uroj këtë gjë edhe juve".

A dëshiron që të ushqesh një vizion të jetës? Qëndro i Uritur. Qëndro "i Çmendur".

MARK BATTERSON është pastor kryesor i kishës National Community Church (Asambleja e Perëndisë), Washington, D.C.

A photograph of a person lying down, wearing a plaid shirt. Their hands are raised above their head, palms facing up. The person's head is tilted back, and their face is partially visible. The background is a plain, light color.

Përsosmëri në Lutje

Nga George O. Wood

PAVARËSISHT NGA MOSHA JONË, VITET NË SHËRBIMIN E KRISHTERË APO PJEKURIA NË SHËRBESE, NE GJITHMONË DO TË KEMI NEVOJË TË VAZHDOJMË TË RRITEMI NË USHTRIMIN DHE DISIPLINËN E LUTJES.

Ernest S. Williams ka qenë sekretari i përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë nga viti 1929 deri më 1949. Njerëz nga të gjitha Asambletë e Perëndisë e donin fort dhe e respektonin për përlësinë, urtësinë dhe perëndishmërinë e tij. Vite përpara se të bëhej drejtuesi ynë, ai kishte qenë një nga mësuesit e shkollës së Biblës në kishën e nënës sime.

Më pëlqente shumë kur e dëgjoja të lutej. Ai kishte një zë të plotë, të thellë bariton, që mund të depërtonte dhe mjegullën. Në atë kohë unë dhe gruaja ime ishim të rinj e të sapomartuar, ishim pastorë për herë të parë (dhe të vetme), dhe kishim ardhur nga Kalifornia në Springfield për një vizitë. Vëllai Williams ishte në të nëntëdhjetat. Shkuam në shtëpinë e tij të thjeshtë. Vetëm donim të merrnim bekimin e tij dhe që ai të lutej për ne. Ishte një moment prekës dhe i paharrueshëm. Ç’përjetim i fuqishëm të dëgjosh një shenjtore të moshuar t’i afrohet Fronit të Hirit duke ndërmjetësuar për ne.

Unë nuk e kam dëgjuar kurrë apostullin Pal duke u lutur, por Bibla më lejon të rikthehem 20 shekuj pas për ta dëgjuar atë në frymën time ndërsa lutet. Dua të fokusohem specifikisht tek Letra Drejtuar Efesianëve 3:14–21: “Për këtë arsye unë po i ul gjunjët e mi përpara Atit

të Zotit tonë Jezu Krisht, nga i cili merr emër çdo familje në qiej dhe mbi tokë, që t’ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së tij, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun e brendshëm, që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit, dhe ju të jeni të rrënjësor dhe të themeluar në dashuri, që të jeni në gjendje të kuptoni me të gjithë shenjtoret cila është gjerësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni në gjithë plotësinë e Perëndisë. Por atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjithë brezat, në jetë të jetëve. Amen.”

Pavarësisht nga mosha jonë, vitet në shërbimin e krishterë apo pjekuria në shërbesë, ne gjithmonë do të kemi nevojë të vazhdojmë të rritemi në

ushtrimin dhe disiplinën e lutjes. Në këtë artikull, dua t’ju inkurajoj që, ndërsa përmbushni thirrjen e Perëndisë në jetën tuaj, të jeni një person i përkushtuar ndaj përsosmërisë në lutje.

Ndërsa futemi në lutjen e Palit, më lejoni që të nxjerr në pah dy gjëra: pozicionin e tij dhe hyrjen e tij.

POZICIONI

Në lutjet e hebrenjve, qëndrimi në këmbë është pozicioni normal (Mateu 6:5; Luka 18:11,13). Megjithatë, gjunjëzimi është forma më intensive e lutjes. Ne e gjejmë aktin e gjunjëzimit në kohë krizash:

- Salomoni u ul në gjunjë në përkushtimin e tempullit (1 Mbretërve 8:54).
- Jezusi u ul në gjunjë në Gjetsemani (Luka 22:41).
- Stefani u gjunjëzua kur po martirizohej (Veprat 7:60).
- Pjetri u gjunjëzua pranë shtratit të vdekjes së Dorkas (Veprat 9:40).

- Pali u gjunjëzua gjatë lutjes së tij të lamtumirës për pleqtë efesianë (Veprat 20:36) dhe përsëri në lamtumirën e tij në bregdetin e Tiros (Veprat 21:5).

Pali thotë: “Për këtë arsye unë *po i ul gjunjët*” (Efesianëve 3:14, theksimin e ka vendosur autori i artikullit). Kjo tregon për zellin e lutjes efektive. Një prej etërve të Kishës së Hershme e ka thënë në këtë mënyrë: “Me anë të gjunjëzimit ne tregojmë formën e plotë të lutjes. Ne duhet të përkulim jo vetëm mendjet në lutje, por edhe trupat tanë. Ne bëjmë mirë të përkulim trupin për të mos krijuar përshtypjen e lartësimi apo të një krenarie në dukje”.

**Pali po thotë: “Para se të
hidhem në lutje, më lejoni që
t’ju them se çfarë qëndron pas
saj. Kisha mban mbi vete emrin
e Perëndisë. Ne jemi asambleja
e Perëndisë. Kisha është
mburrja dhe gëzimi i Tij”.**

Jezusi, “duke qenë në agoni, ... lutej akoma më fort” (Luka 22:44). Çfarë do të ndodhte në jetët dhe në kishat tona, nëse do të binim në gjunjë dhe do të luteshim akoma më fort — duke shkuar përtej përsëritjes dhe rutinës së lutjes — në zjarrin e lutjes?

HYRJA

Pali e fillon duke thënë: “Për këtë arsye unë *po i ul gjunjët e mi*” (Efesianëve 3:14, theksimin e ka vendosur autori i artikullit). Çfarë arsyeje? Cila është arsyeja që e shtyn atë të lutet? Është një frazë që ai e përdor edhe tek vargu 3:1: “Për këtë arsye unë, Pali, i burgosuri i Krishtit Jezus ...”

Në njëfarë mënyre, Pali e lidh arsyen — hyrjen — me të gjithë lutjen që pason. Pali lidh “arsyen” me fjalën mister që shfaqet katër herë tek Efesianëve 3 (vargjet 3,4,6,9). “Misteri” është që Kisha — e përbërë nga johebrenj dhe hebrenj — do ta bënte të

njohur diturinë e shumëllojshme të Perëndisë ndaj principatave dhe pushteteve në vendet qiellore.

Me fjalë të thjeshta, Pali po thotë: “Para se të hidhem në lutje, më lejoni që t’ju them se çfarë qëndron pas saj. Kisha mban mbi vete emrin e Perëndisë. Ne jemi asambleja e Perëndisë. Kisha është mburrja dhe gëzimi i Tij”.

Gjëja e parë që unë do t’ju tregoj nëse do vinit në zyrën time, janë pikturat në vaj të skenave të misionit në murin tim. Për mua ato janë një kryevepër. Pali po thotë: “Perëndia dëshiron të mburret me kishën e Tij para sërës së qenieve qiellore dhe t’u thotë atyre: ‘Kisha atje poshtë —

ajo është kryevepra ime!’ ”

Por sa shpesh, kisha përkundrazi ia ka thyer zemrën Perëndisë? Ai dëshiron që kryeengjëjt të soditin kryeveprën e Tij; por kur ai e ngre lart kishën për ta treguar, shpeshherë ajo është e shqyer nga përçarjet, çikërrimat, grindjet e panevojshme, egoizmi dhe nga mungesa e lutjes, mungesa e ungjillizimit dhe e dhembshurisë dhe kujdesit për ato gjëra që preokupojnë zemrën e Atit.

Çdo asamble lokale e Perëndisë është projektuar të tregojë lavdinë dhe diturinë e Atit — jo vetëm ndaj komunitetit vrojtues përreth — por edhe ndaj sërës së

padukshme të qenieve qiellore që shikojnë nga ballkonet e qiellit. Një kishë e mposhtur dhe e përçarë nuk është një reklamë e mirë për Mbretin e Mbretërve. Por, oh sa e lavdishme është një kishë adhuese, një kishë ungjillizuese, një kishë dishepullizuese, një kishë plot dhembshuri, dhe një kishë plot lutje.

Apostulli Pal nuk ka një pamje të vogël të kishës — dhe as ne nuk duhet të kemi një të tillë. Kisha është tempulli, banesa e Perëndisë së gjallë. Dhe, për shkak se një sërë pushtetesh qiellore janë duke vrojtuar Kishën (dhe ne mund të shtojmë — bota dhe komunitetet tona janë duke vrojtuar kishën) — kjo bëhet arsyeja që përshkon lutjen tonë: “O Jezus, na ndihmo që të demonstrojmë misterin që tashmë është bërë i njohur, që ti je duke bërë një Kishë të lavdishme prej njerëzish të pagdhendur; prej të varfërve, të pasurve dhe shtresës së mesme; prej të zinjve e të bardhëve, të kuqve e të verdhëve; prej të rinjve, të rriturve e

të moshuarve; prej meksikanëve e amerikanëve, arabëve dhe izraelitëve. Kisha, O Jezus, është kryevepra Jote.”

Kështu pra, pozicioni i tij dhe hyrja e lutjes së Palit na çon në intensitetin e tre kërkesave që ai sjell, e që mund t'i përmbledhim në tre fjalë: forcim, kuptim dhe rritje.

KËRKESAT

1. Forcim. Ai lutet “që t’ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së tij, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës së tij në njeriun e brendshëm, që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit” (Efesianëve 3:16,17).

Mendojeni veten në një palestër stërvitjeje duke bërë ulje-ngritje në një paralele. Problemi: për një moment të rrëshqasin duart dhe nuk mbahesh dot më në paralele. Të duhet forcë jo vetëm që ta kapësh hekurin e paraleles, por edhe që të mbahesh më fort tek ai. Prandaj dhe themi: “Bëhu i fortë”, kur jemi pothuajse duke u dorëzuar.

Ashtu si ju, edhe unë lutem shumë për njerëzit. Përgjatë viteve, lista ime e lutjeve të përditshme është rritur me mbi 250 persona. Kam shtruar lutjen e Palit mbi listën time dhe kam kuptuar se sa drejt e në shenjë është kjo lutje — për shkak se kaq shumë njerëz në listën time, përfshi edhe veten time, kanë nevojë që të mbahen me më shumë forcë tek Fryma. Ja disa shembuj të njerëzve për të cilët unë lutem çdo ditë që të mbahen fort:

- Një besimtar i ri që sapo ka dalë nga varësia e drogës dhe nga problemet me ligjin
- Disa persona që janë duke u përballur me sëmundje që i kanë vënë në rrezik për jetën
- Kishëmbjellës dhe rigjallërues të kishës
- Qytetarë të moshës së tretë që përballen me depresionin dhe vetminë
- Bashkëshortë që sapo kanë humbur partnerët e tyre të jetës dhe janë duke kaluar një hidhërim të papërshkrueshëm
- Prindër që kanë fëmijë invalidë
- Persona të burgosur për besimin e tyre
- Një ish-anëtar i komunitetit që ka ardhur në besim në burg
- Të tjerë që shërbejnë mes rrezikut natë e ditë për shkak të qëndrimit armiqësor nga fe të tjera
- Disa persona që po përballen me martirizimin brenda vetë familjeve të tyre
- Çifte që kanë vështirësi në martesat e tyre ose me fëmijët e tyre
- Besimtarë që përballen me tundime dhe strese të mëdha

- Një bashkëshorte dhe fëmijët e saj që po përballen me rrënim emocional dhe frymëror të tradhtisë bashkëshortore dhe rimartesës së burrit

Një burrë, në mes të pikëllimit të divorcit që kishte pësuar, më ka thënë: “Nuk është e lehtë për mua të ndodhem në pozitën kur miku im i ngushtë është martuar me gruan që ka qenë bashkëshortja ime prej 17 vitesh. Ta kesh fqinjë atë në të njëjtën lagje, të punosh në të njëjtën shkollë rajonale, dhe të shohësh fëmijët të ekspozohen ndaj dy filozofish krejt të ndryshme të të jetuarit, nuk është e lehtë. Jo

Pali lutet për

ne, jo vetëm që

ne të kapemi e

të mbahemi

fort. Ai lutet

që ne

gjithashtu të

kuptojmë

plotësisht.

gjithmonë më pëlqejnë mundësitë që më jepen për të dëshmuar për dashurinë shëruese dhe falëse që Krishti më vë në dispozicion. Megjithatë, kur unë e lejoj, dashuria që është dhënë për thyerjet e mia shëron vërtet”.

Cila është përgjigjja për këta miq, këta vëllezër dhe motra në Krishtin për të cilët unë dhe ti lutemi? Është kjo: që ata të mbahen me gjithë forcën e tyre. Që ata të prekin pasuritë — thesaret — e Perëndisë që rezultojnë në forcimin e tyre në njeriun e brendshëm, që Krishti të banojë në zemrat e tyre me anë të besimit.

Një aksident me makinë pak kohë mbas dasmës së saj e la një nga studentet e mia të verbuar përfundimisht. Ajo vazhdoi jetën pa u dekurajuar bashkë me të shoqin, të dy u bënë

misionarë, dhe vite më vonë, ajo vdiq nga kanceri. Në funeralin e saj unë citova një poemë të cilën ajo e kishte shkruar disa vite më parë:

*Nëse dorëzohem, si mund të përballem me veten,
Dhe të lë kaq shumë vargje në raft të dergjen?
Mund të dal unë fitimtar ose humbës,
Në dorë ma ka lënë Zoti fatin e luftës.*

Pyes: “A mund të buzëqeshim akoma kur kemi marrë ndonjë lajm të keq mbi shëndetin tonë? A mund të mbahemi fort kur një person i shtrenjtë sapo ka vdekur? A mund të jetojmë me zemër të gëzuar? A mund të qëndrojmë besnikë në vendin e shërbimit tonë, edhe kur gjërat vështirësohen?

A ndjehesh i dobët? I rraskapitur? I stresuar? Të ka ardhur në majë të hundës? Je gati t’i dorëzosh të

gjitha? Ka një Person që është i gatshëm të të forcojë “nëpërmjet Frymës së Tij në njeriun e brendshëm”.

Fryma lutet nëpërmjet nesh dhe ndërmjetëson për ne me fjalë që nuk mund të shqiptohen në gjuhën tonë të njohur. Ne kemi një Ndërmjetësues në zemër dhe një Ndërmjetësues në qiej që qëndron në të djathtë të Atit dhe lutet për ne (Romakëve 8:26,34). Rezultati i forcimit të Frymës është që Krishti themelohet fort në jetët dhe shërbesat tona.

2. Kuptim. Ai lutet që: “të jeni të rrënjësuar dhe të themeluar në dashuri, që të jeni në gjendje të kuptoni me të gjithë shenjtoret cila është gjerësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri” (Efes.3:17–19).

Pali lutet për ne, jo vetëm që ne të kapemi e të mbahemi fort. Ai lutet që ne gjithashtu të kuptojmë plotësisht. Më pëlqen shumë lutja e vajzës së vogël: “I dashur Zot, e di që është e vështirë për Ty që të duash të gjithë njerëzit në të gjithë botën. Në familjen time jemi vetëm katër vetë dhe unë nuk e bëj dot kurrë këtë”.

Vite përpara se Pali të shkruante Letrën Drejtuar Efesianëve nga një burg i Romës, ai e mbolli kishën në Efes dhe ishte pastor atje për 2 vite e gjysmë. Gjatë asaj kohe, ai i shkroi letra kishës së Korintit që ishte pllakosur me të gjitha llojet e problemeve si dhe nga krenaria. Ai u tha atyre tek 1 Korintasve 13 se çfarë mungonte në jetën e tyre në komunitet. Ata nuk ishin të themeluar dhe të rrënjësuar në dashuri.

Kjo është gjithmonë një fjalë kthjelluese për kishat pentekostale dhe karizmatike sepse në dëshirën tonë për përtëritjen dhe praninë e dhuntive frymërore mund të tundohemi që të ndërtojmë mbi dhuntitë në vend që të ndërtojmë mbi vetë Dhuruesin; mbi atë që është e bujshme në vend të etikes dhe morales; mbi suksesin dhe numrat, në vend të dashurisë.

- Nëse flasim në gjuhë dhe nuk kemi dashuri, kjo nuk është veçse një zhurmë që e bën me dhimbje

koke Perëndinë, një gong që kumbon ose një cimbal që kumbon.

- Nëse i dimë të gjitha misteret dhe mbarë shkencën, por nuk kemi dashuri, mbetemi me egoizëm, të krekosur dhe me personalitete abuzuese.
- Nëse mund të profetizojmë dhe të predikojmë pa dashuri, më mirë le të mbledhim lekat e të kthehemi në shtëpi.
- Nëse kemi besim sa të luajmë malet, por nuk kemi dashuri, kemi një besim pa një ndjenjë të pastër zemre. Çfarë të mire mund të gjesh te një shërbyes

Ajo që do ta

ungjillizojë

këtë brez është

një kishë që

lëviz në

praninë dhe

fuqinë e

Frymës së

Shenjtë.

plot synime, i cili është i fokusuar te detyra, plot shtysa drejt suksesit, por që nuk ka dashuri?

- Nëse japim gjithçka, por nuk e bëjmë të shtyrë nga motivi i dashurisë, për çfarë do të vlejë kjo?
- Edhe nëse ia japim jetët tona Krishtit, duke u martirizuar — por e pa dashuri, nuk fitojmë asgjë.

Por, kur jemi të rrënjësuar e të themeluar në dashuri — atëherë ne mundemi... Kuptoni gjerësinë e dashurisë së Tij. Ajo është e gjerë. Ajo fillon që përpara rrjedhës së kohës dhe derdhet deri në oqeanin e përjetësisë.

Ajo nuk është një dashuri e ngushtë. Ajo përqafton

të gjitha kombësitë, të gjitha moshat, meshkujt e femrat. Nuk ka asnjë person të vetëm që Perëndia nuk e do.

Kuptoni gjatësinë e dashurisë së Tij. Ajo zgjat. Kantautori e ka shprehur bukur:

*“A do mundeshim,
nëse me bojë oqeani do ish’ mbushur,
Dhe qiejt prej pergamene të ishin bërë;
Sikur çdo kërcell mbi tokë të ish’ pupël,
E çdo njeri, një shkruar i përveshur gjer në llërë;
Ta shkruanim dashurinë e Perëndisë atje lart?
I gjithë oqeani do të thahej krejt,
Rrotulla nuk do të mundej ta nxinte aspak,
Edhe sikur qiejt t’i shtrinin tejteje.”¹*

Kuptoni se sa e paanë është dashuria e Tij. Ajo është e thellë. Dikur, në seminarin biblik kam mësuar

një himn të mrekullueshëm që nuk e kam dëgjuar shpesh që nga ajo kohë. Samuel Trevor Francis është autori. Një natë të ftohtë dimri, në një pikë të jetës së tij kur besimi po i lëkundej, Francis e gjeti veten duke ecur përgjatë Urës Hungerford në Londër. Duke medituar mbi trishtimin dhe vetminë e tij, ai dëgjoji një pëshpërimë që e tundonte atë t'i jepte fund mjerimit të vet duke u hedhur në ujërat e turbullta aty poshtë.

Fatmirësisht, Francis nuk ia vuri veshin zërit të errët. Përkundrazi, ai dëgjoji fjalët ngushëlluese të Perëndisë që i fliste atë natë. Në atë urë, ai e ripërkushtoi besimin e tij në Jezus Krishtin dhe pastaj shkroi: “O dashuri e thellë, e thellë e Jezusit, e gjerë, e pamasë, e pakufi, e lirë!”

Fryma e Zotit na ndihmoftë që të kuptojmë gjerësinë, gjatësinë, lartësinë, dhe thellësinë e dashurisë së Krishtit që e solli atë nga pallatet e fildishta në një botë me mjerime, në grazhdin e Betlehemit, në fshatin e vogël të Nazaretit, në kryqin mizor të Kalvarit dhe në varrin bosh të Pashkës. Gjetshim forca që të mund të themi bashkë me Palin: “Sepse jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat e tashme, as gjërat e ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezus Krishtin, Zotin tonë” (Romakëve 8:38,39).

3. Rritje. “Që të mbusheni në gjithë plotësinë e Perëndisë” (Efesianëve 3:19). Nuk ka lutje më të guximshme sesa kjo. Mbushja me tërë plotësinë e Perëndisë brenda jush është si të zbrazësh një oqean të tërë në një gishtëz. Si ndodh ky proces mbushjeje? Me anë të Frymës.

Kur mbërriti në Efes, Pali takoi 12 dishepuj (Veprat 19:1). Ata kishin pasur një përjetim jo të plotë. Ata ishin shpëtuar. Ata ishin brenda derës, por nuk ishin duke përparuar në ungjillizimin e qytetit. Pali i pyeti: “Mbasi besuat, a e morët Frymën e Shenjtë?” (vargu 2, kuptimi i drejtpërdrejtë).

Flitet shumë sot mbi kishën që po formohet në këto kohë. E kuptoj që në çdo brez kisha duhet të gjejë mënyra për të arritur njerëzit duke mbetur besnike ndaj doktrinës apostolike. Megjithatë, ajo që do ta ungjillizojë këtë brez është një kishë që lëviz në praninë dhe fuqinë e Frymës së Shenjtë. Pyetja që duhet të bëjmë vazhdimisht është thjesht ajo që Pali bëri në Efes: “Mbasi besuat, a e morët Frymën e Shenjtë?”

Kur të dymbëdhjetët e morën Frymën e Shenjtë dhe u pagëzuan të gjithë në Frymën e Shenjtë, duke pasur si vërtetim fillestar të folurit në gjuhë, në Efes erdhi rizgjimi. Në një kohë të shkurtër, i gjithë qyteti

u shkund. Një kishë pentekostale që nuk ungjillizon e nuk rritet është një kontradiktë në terma. Pentekosti ka të bëjë me të mbushurit në Frymën e Shenjtë për t'u fuqizuar si dëshmitar. Por Pali e dinte se mbushja me Frymën nuk ishte vetëm një përvojë unike, për të cilën besimtari thotë: “e kam tani” dhe nuk bën gjë tjetër pas kësaj. Kur lexoni ata dy kapituj e gjysmë që e mbyllin Letrën Drejtuar Efesianëve, mund të shihni që këta besimtarë të pagëzuar në Frymën e Shenjtë akoma po nxiten që të rriten. Atyre u thuhet se çfarë të zhveshin e çfarë të veshin. Pali i nxit ata që të qëndrojnë vazhdimisht në Frymë, dhe të luten në Frymë, në të gjitha rastet, me çdo lloj lutjeje e përgjërimi.

Nuk ka rëndësi se ç'moshë kemi dhe sa vite kemi kaluar në shërbimin e krishterë apo ç'pjekuri kemi arritur në shërbesë, ne gjithmonë kemi nevojë të vazhdojmë të rritemi, sepse edhe nëse jemi mbushur tani, ne akoma nuk jemi mbushur me tërë plotësinë e Perëndisë. Ai është i pafund dhe i aftë të japë më shumë; dhe ne jemi të zgjerueshëm dhe të aftë të marrim më shumë.

NJË UAA... NË FUND

Forcim. Kuptim. Rritje. Por jo vetëm kaq. “Sipas fuqisë që vepron në ne, (Ai) mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë” (Efesianëve 3:20).

Mendojeni pak — jashtë mase më tepër. Ndonjëherë unë do isha i kënaqur nëse Zoti do t'i përgjigjej lutjes sime e pastaj t'i shtonte nja dy centimetra përgjigjes. Në fakt, më mirë t'i shtonte nja njëzet centimetra. Akoma më mirë – një metër. Po sikur të ishte një shirit i tërë tremetrosh si përgjigje përtej asaj që kam kërkuar? Unë mund t'i mas të gjitha këto gjëra. Por, Pali thotë: “jashtë mase më tepër”. Le t'i besojmë Zotit për këtë, ndërsa lutemi për t'u forcuar, për të kuptuar dhe për t'u rritur.

Lutjet e mëdha çojnë në fuqi të madhe — “Ai mund të bëjë”, thotë Pali.

Dhe fuqia e madhe të çon në lavdërim të madh. “Atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjithë brezat, në jetë të jetëve! Amen” (Efesianëve 3:21).

GEORGE O. WOOD, D.Th.P. sekretar i përgjithshëm i Këshillit të Përgjithshëm të Asambleve të Perëndisë, Springfield, Missouri

Shërbesa Bazuar^{në} Marredhënie

*Lidhjet nga
Poshtë - Lart*

Nga Warren D. Bullock

Gjatë një takimi dreke me shërbyesit lokalë, një pastor tha: “Zakonisht unë nuk marr pjesë në ngjarje të tilla. Sa për mua, këto të gjitha kanë të bëjnë me politikën, dhe mua nuk më intereson skena politike”.

I thashë: “Jemi dakord. Nëse merr pjesë vetëm për përfitimin dhe përparimin personal, atëherë kjo është politikë. Por nëse vjen në këto takime për të ndërtuar marrëdhënie dhe për t’u shërbyer të tjerëve, atëherë ky është një krishterim i mirë.”

Ky pastor duket se nuk e kuptonte lidhjen mes shërbesës efektive dhe marrëdhënieve të sprovuara nga koha mes kolegëve të tij. Por pak prej nesh, për të mos thënë asnjë, mund të kenë sukses jetëgjatë pa forcën dhe mbështetjen e marrëdhënieve miqësore të ngushta. Ndërkohë që është e vërtetë se takimet e shërbyesve rrallëherë kalitin marrëdhënie të thella, ato nga ana tjetër mund të shërbejnë për t’i nisur këto marrëdhënie. Disa takime të përcepta mund të zhvillohen më tej në miqësi që zgjasin gjithë jetën dhe që pasurojnë dhe ushqejnë jetët dhe shërbesat tona.

Lidhja dhe zhvillimi i marrëdhënieve ishte kaq i rëndësishëm për Jezusin saqë edhe para mrekullisë së parë që bëri dhe ndërkohë që zhvillonte turneun e parë të predikimit në Galile, Ai ia nisi duke thirrur ata të cilët ne i njohim si të Dymbëdhjetët. Ndërkohë që turmat dëgjonin mesazhin e Tij dhe shihnin mrekullitë e Tij, Ai iu shpjegonte të vërtetat më të thella të Mbretërisë dhe iu zbulonte zemrën e Tij këtyre dishepujve të besuar. Në orën e Tij të sprovës në Gjetsemani, Ai ftoi ata me të cilët kishte marrëdhënie më të ngushtë për t’i qëndruar pranë. Ndërmjetësimi i Tij, siç e shohim të shkruar tek Gjoni 17, përfshin edhe të kuptuarit e Tij që këta miq ishin “ata që Ti [Perëndi] më ke dhënë” (Gjoni 17:9).

Nëse i shohim marrëdhëniet pozitive si dhuratë e Perëndisë për ne, jo vetëm që do t’i vlerësojmë, por edhe do t’i forcojmë ato.

Ndër të Dymbëdhjetët, tre prej dishepujve, Jezusi u kushtoi më tepër vëmendje sesa të tjerëve. Ai jo vetëm i ftoi Pjetrin, Gjonin dhe Jakobin që të shkonin më tej me Të në Kopshtin e Gjetsemanisë, por këta patën edhe privilegjin të shohin shpërfytyrimin e Tij, përjetim të cilin dishepujt e tjerë nuk e patën. Dhe nga këta të tre, Gjoni është i vetmi që në Bibël quhet “dishepulli të cilin Jezusi e donte” (Gjoni 13:23). Kjo nuk do të thotë që Jezusi nuk i donte të tjerët, por që Ai kishte një marrëdhënie veçanërisht të afërt me Gjonin. Kjo marrëdhënie ishte aq e afërt saqë kur Jezusi po vdiste, Ai ia besoi Gjonit kujdesin për nënën e Tij, Marien.

Nëse nga kjo nxjerrim përfundimin se Jezusi ishte diskriminues në procesin e Tij të përzgjedhjes dhe në lidhjet e marrëdhënieve, atëherë

NËSE MARRËDHËNIET JANË KAQ TË RËNDËSISHME PËR SHËNDETIN TONË FRYMËROR, JETËGJATËSINË NË SHËRBESE, DHE PËR FAMILJET TONA, PSE PRA DISA SHËRBYES JETOJNË NË NJËFARË IZOLIMI?

nuk e kemi kapur siç duhet thelbin. Jeta dhe shërbesa e Jezusit na mësojnë se marrëdhëniet ekzistojnë në nivele të ndryshme, që nga më intimitet deri te më të përciptat. Të gjitha kanë vlerë, por jo të njëjtën vlerë. Sa më e thellë të jetë miqësia, aq më e madhe është vlera e saj.

MIQTË NË SHËRBESË

Jo rrallëherë miqtë tanë më të afërt janë ata bashkë me të cilët po shërbejmë. Me ta ndajmë të njëjtat interesa, sfida të ngjashme dhe vështirësi reciproke. Qeshim me shakara të brendshme nga jeta e kishës. Ne nuk ka nevojë të bëjmë ndonjë gjë të veçantë për të shijuar shoqërinë me njëri-tjetrin. Thjesht të qëndruarit bashkë mjafton. Kontakti me telefon, sms, e-mail ose facebook është më se normal. Kur kemi nevojë të flasim me dikë, i drejtohem njëri-tjetrit.

Sa e shkretë do të ishte jeta pa miq të tillë. Ata na mbështesin kur jemi të dekurajuar, qajnë me ne në trishtime, ecin me ne përgjatë luginës dhe gëzohen me ne në majën e malit. Çfarë do të bënim ne gjatë këtyre periudhave nëse nuk do të kishim kultivuar marrëdhënie të afërta?

MIQTË NË KISHË

Që nga koha kur kam qenë në shkollë biblike kam dëgjuar që pastorët nuk duhet të miqësohen me anëtarët e bashkësive të tyre. Në fakt, kam dëgjuar një pastor të thoshte që pastorët duhet të mbajnë distancë nga njerëzit e tyre në mënyrë që të nxisin njëfarë mistike pastorale. Unë nuk jam dakord. Së pari, sepse ti nuk mund të jesh pastor nga një distancë e largët; dhe së dyti, sepse njerëzit janë duke kërkuar për vërtetësi dhe jo për diçka mistike.

Në shumicën e kishave që kam pastoruar, kam pasur marrëdhënie të afërta me dy apo tre burra. Ata kanë qenë si Pjetri, Jakobi dhe Gjoni për mua. Miqësia jonë është zhvilluar deri në atë pikë ku unë mund të hapja zemrën me ta, të shfryja irritimet e mia, dhe të flisja për sfidat e mia personale. Asnjëherë nuk di të më kenë tradhtuar ndonjë konfidencialitet. Shumë prej këtyre burrave mbeten për mua miq të besuar edhe sot e kësaj dite. Në pastorata ku marrëdhënie të tilla nuk janë zhvilluar dot, shpesh jam ndjerë tepër vetëm.

Jetëgjatësia pastorale kontribuon në ushqyerjen e

marrëdhënieve të tilla. Me kalimin e kohës, krijohet mirëbesim; mirëbesimi nuk ndodh shpejt. Me mirëbesimin vjen dhe dëshira dhe gatishmëria për të folur hapur për gëzimet dhe problemet.

Mirëbesimi është një rrugë me dy kahe që lejon të çelet zemra në mënyrë të dyanshme.

Ne duhet të jemi të kujdesshëm dhe të mençur në miqësitë tona të kishës. Por edhe nëse ndonjë miqësi ftohet dhe njerëzit na tradhtojnë siç bënë me Jezusin, ia vlen të rrezikosh. Përfitimet e marrëdhënieve të afërta me 11 miq ia vlejné dhimbjen për humbjen e njëres prej këtyre marrëdhënieve.

MIQTË JASHTË SHËRBESËS DHE KISHËS

Ungjillizimi me anë të miqësive është një temë dominuese në shumë prej kishave tona, dhe me të drejtë. Marrëdhëniet me fqinjët dhe të tjerët që janë larg Perëndisë mund të bëhen një derë e hapur mundësisë për të folur për Jezusin. Kohët e fundit kam dëgjuar për një pastor që tani ka pothuaj gjithë lagjen që frekuenton kishën e tij. Marrëdhënia e tij me ta si fqinjë ka filluar të japë fryte frymërore. Në këtë proces, ai është duke modeluar para bashkësisë së tij një shembull të prekjes së jetëve të njerëzve, jo si pastor, por si fqinj.

Sidoqoftë, miqësitë tona me ata që nuk ia kanë përkushtuar jetët e tyre Krishtit ne nuk i bazojmë mbi reagimin e tyre pozitiv ndaj dëshmisë sonë. Ata

Pse Kam Frikë të të Tregoj Kush Jam?

Niveli i miqësisë që ne gëzojmë me të tjerët reflektohet në llojin e komunikimit që ne kemi me ta. John Powell e ka nxjerrë këtë gjë në pah në librin e tij, *Pse Kam Frikë të të Tregoj Kush Jam?* (*Why Am I Afraid to Tell You Who I Am?*) Në libër, ai identifikon pesë nivele komunikimi të cilat ne mund t'ia aplikojmë miqësive, martesës dhe marrëdhënies sonë me Perëndinë.

Niveli i Pestë: Biseda shabllone. Flitet në mënyrë të padëmshme, pa i thënë tjetrit ndonjë gjë realisht personale. Në to thyhet akulli për të kaluar në lloje të tjera bisedash. Për shembull, ne shpesh e përdorim motin për të hapur bisedën, qoftë edhe me të panjohur.

Niveli i Katërt: Raportim faktesh. Edhe në këtë nivel flitet në një mënyrë të padëmshme dhe raportohet çfarë ka thënë apo raportuar dikush tjetër. Ne mund të themi diçka për veten tonë, por do të jetë në një formë e cila bazohet në fakte. Sa për motin mund të themi: "Mbrëmë meteorologu në televizor tha që sot mund të bjerë shi".

Niveli i Tretë: Shprehje e ideve dhe pikëpamjeve të mia. Edhe pse akoma të rezervuar, fillojmë t'i themi tjetrit atë që mendojmë, cili është këndvështrimi ynë për gjërat. "Ah, sikur të binte pak shi! Nuk më pëlqen fare vapa". Ky nivel është më vendimtari për marrëdhëniet. Nëse personi me të cilin flasim, i pranon idetë dhe arsyetimet tona, ne mund të vijojmë më tej në nivelet më të thella të komunikimit dhe marrëdhënies. Nëse jo, mund të tërhiqemi dhe të kthehemi në nivelet më të sigurta. Këtu na duhet të

jemi dëgjues të mirë, në mënyrë që njerëzit të ndjehen rehat me hedhjen e hapit pasues në komunikim.

Niveli i Dytë: Ndjenjat dhe emocionet tona. Këtu nuk ka më raportime faktesh, por ne shprehemi se si ndjehemi në lidhje me to. Kjo mund të përfshijë trishtim, gëzim, habi, inat, irritim, ose mahnitje. Ne kemi besim se miqtë tanë do t'i kuptojnë këto ndjenja e madje do të na simpatizojnë. "Do lumturohem shumë kur të pushojë shiu. Më kap depresioni kur bie shi".

Niveli i Parë: Komunikim i plotë emocional dhe personal. Asgjë nuk fshihet. Kjo bëhet e mundur për shkak se kemi ndërtuar një marrëdhënie të vazhdueshme duke komunikuar në nivelet e tjera, ndoshta për një periudhë të gjatë kohe. Asgjë në bisedat për motin nuk është e krahasueshme me këtë nivel.

Askush në planetin Tokë nuk më njeh mua më mirë se gruaja ime. Pse? Jo sepse kemi qenë të martuar prej më shumë se 40 vjetësh, por sepse unë i tregoj asaj gjëra që nuk ia tregoj dot askujt tjetër.

Kur ne i përkthejmë këto nivele në përjetimin tonë të lutjes, disa prej nesh duhet ta pranojnë se rrallë mbërrijnë në Nivelin e Parë. Ne jemi të zotët të lutemi, por komunikojmë me Perëndinë nga njëfarë distance frymërore. Ne i afrohem Perëndisë dhe i flasim Atij, por nuk shkojmë në Nivelin e Parë të komunikimit, aty ku Perëndia na përgjigjet. Ai po pret që ne ta shijojmë lutjen në nivelin e saj më të thellë.

— WARREN D. BULLOCK, D.Min.

nuk janë shënjestra që ne godasim me ungjillin. Ata janë miq që ne do t'i duam pavarësisht se si mund të jetë reagimi i tyre ndaj Perëndisë. Me gjithë këtë, një hije do të bjerë mes nesh dhe tyre, sepse "...çfarë bashkësie ka drita me errësirën? ... ç'pjesë ka besimtari me jobesimtarin?" (2 Korintasve 6:14,15). Kur mungon një marrëdhënie frymërore e dyanshme, lidhja jonë me ta mund të shkojë vetëm deri në njëfarë pike.

MIQTË E KOHËVE TË VËSHTIRA

Nëse ne nuk kemi miq të fortë, të besueshëm dhe besnikë, kush do të na ndihmojë në kohë të vështira? Me kë flasim për lëndimet tona, irritimet dhe frikërat tona? Çdo shërbyes kalon beteja e dhimbje. Ai nuk ka pse i kalon ato i vetëm.

Disa pastorë kanë qenë kaq të tronditur nga situata të pafavorshme, dhe kaq të ligështuar nga probleme të papritura, sa janë tërhequr nga shërbesa. Mendësia 'lufto-ose-vrapo' ka anuar nga ikja me vrap. Edhe kur vendosin të qëndrojnë e të luftojnë, beteja i lë ata aq të shuar emocionalisht dhe të konsumuar frymërisht, saqë japin dorëheqjen nga pozicioni i tyre me qëllim që ata dhe familjet e tyre të shërohen nga plagët e thella që kanë lënë gjurmë mbi ta gjatë përpjekjeve. Në varësi të rrethanave, njëri apo të dy reagimet mund të jenë vullneti i Perëndisë për ta.

Por në cilindo rast, miqtë e shtrenjtë të cilët mund të ecin me ta përgjatë konfliktit kanë një vlerë të pallogaritshme. Miqtë krijojnë mirëbesim përgjatë vitesh të tëra marrëdhënieje, kështu që pastorët

mund t'i shprehin ndjenjat e tyre të thella pa frikë se u nxjerrin fjalë jashtë. Njohja e pikave të forta e të dobëta të njëri-tjetrit siguron një platformë për inkurajim dhe kujdes. Lutjet së bashku janë një balsam shërues, dhe një akt besimi, dhe një inkurajim pozitiv.

Kur unë po kaloja një periudhë rraskapitje disa vite më parë, kujdesi dhe lutjet e miqve të çmuar më ndihmuan ta kaloj atë situatë të vështirë.

MIQTË NË KOHË TË MIRA

Kur shërbesat tona po shkojnë mirë, kur zelli frymëror është në rritje në kishë, kur uniteti i misionit dhe i qëllimit është i dukshëm, mund të mendojmë se miqësitë janë më pak të rëndësishme. Jemi duke shijuar bekim dhe sukses. Por sukseesi ka rreziqet e veta.

Kur jemi duke përjetuar sukses, kemi nevojë për miq që të na kërkojnë llogari për mburrjet e tepruara, arrogancën dhe ndjenjat e pathyeshmërisë. Si shërbyes, ne të gjithë themi se besojmë në llogaridhënien, deri në momentin kur dikush na qorton. Atëherë pastaj akuzojmë njëri-tjetrin, madje dhe miqtë, për tejkalim të kufijve të tyre.

Unë mbaj mend që kam lexuar për një kampion të peshës së rëndë, Riddick Bowe. Menjëherë pasi kishte fituar titullin, do të përballej me mbrojtjen e tij të parë të brezit të peshave të rënda. Por stërvitja e tij për ndeshjen nuk po shkonte mirë. Ai po e tepronte nëpër festa, po shpenzonte tepër, dhe po e merrte lehtë stërvitjen e përditshme. Menaxheri i tij kishte merak se mos për shkak të qëndrimit kaq të moskokëçarës të Bowe-it, kundërshtari i tij i radhës do ta shfronësonte duke i hequr titullin kampion. Ai tha që problemi themelor i Bowe-it ishte që ai nuk kishte askënd ndër shoqëruesit e tij që të guxonte t'i thoshte "Mos". Bowe vazhdoi më tej në këtë mënyrë dhe e humbi ndeshjen dhe titullin kampion.

Ne të gjithë kemi nevojë për dikë ndër ata që na rrethojnë, që të ketë guximin të na thotë "Mos". Mund të mos na pëlqejë, por kemi nevojë për miq që do të sfidojnë qëndrimet tona, sjelljet, vendimet dhe drejtimin tonë. Miqtë tanë nuk na kërkojnë llogari për shkak se nuk na duan, por pikërisht sepse na duan. Ata mund të na parandalojnë nga bërja e gjërave që mund të na rrëzojnë në fund.

IZOLIMI NË SHËRBESË

Nëse marrëdhëniet janë aq të rëndësishme për shëndetin tonë frymëror, jetëgjatësinë në shërbesë dhe për familjet tona, pse disa shërbyes jetojnë relativisht të izoluar?

Gjeografia. Disa shërbyes janë të izoluar jo ngaqë e zgjedhin një gjë të tillë, por për shkaqe gjeografike. Ata që pastorojnë në zona rurale mund të mos i kenë afër miqtë e tyre të mirë. Ata mund të mbajnë kontakt duke përdorur rrjetet më të mira sociale, por kjo gjë nuk krahasohet me të ulurit ballë për ballë. Atyre u duhet të sforcohen për t'i mbajtur të forta marrëdhëniet të cilat ua shterojnë fuqitë dhe janë inkurajuese në të njëjtën kohë.

Pasiguria. Mbasi unë vetë kam luftuar me ndrojtjen, kam bërë përpjekje ta kuptoj këtë formë të pasigurisë. Unë kam arritur në përfundimin që, për të mirë apo për të keq, thelbi i ndrojtjes është krenaria. Unë jam tepër i preokupuar nëse njerëzit do të më pranojnë apo do të më refuzojnë. Ndrojtja ka të bëjë vetëm me mua. Në vend që të mendoj për mënyra se si mund t'i dua dhe t'u shërbej të tjerëve, po mendoj për reagimin e tyre ndaj meje. Kështu pasiguria mund të çojë në izolim.

Pavarësia. Qëndrimi: "Unë nuk kam nevojë për askënd" është, sigurisht, i pavërtetë. Por nëse një shërbyes e beson këtë gjë, ai nuk do të ketë shumë miq të afërt. Ai do të krenohet me atë që është në gjendje të bëjë pa ndihmën e askujt. Ky qëndrim duket sikur nënkupton që Perëndia është me fat që e ka këtë shërbëtor në anën e Tij. Por, po ky sens pavarësie shpesh përkthehet në rebelim kundër autoritetit, duke i armiqësuar ata që do të ishin aleatë të fortë në marrëdhëniet e tij.

Frika. Frika na bën që t'i mbajmë njerëzit larg.

"Nëse do më njihnin me të vërtetë, nuk do të më pëlqenin". Nëse na kanë lënduar në të kaluarën, kemi frikë nga marrëdhëniet e afërta për shkak se mund të lëndohemi përsëri.

Faje/mëkate të fshehura. Ne të gjithë kemi mangësi të karakterit, por disa prej nesh kanë çështje personale që i mbajnë të fshehura. Mund të jetë që shikojnë pornografi në mesnatë apo abuzojnë me bashkëshortet. Mund të jenë probleme me financat apo zakone negative. Sekrete të tilla na frenojnë në zhvillimin e miqësive

të çiltra që do të kërkonin një të folur haptas dhe sinqeritet.

Koha. Kalendarët dominojnë jetët tona dhe duhet kohë që t'i ndërtosh marrëdhëniet dhe t'i mirëmbash ato. Ne padashur jemi zënë në kurthin e shtrënguar të axhendave që eliminojnë farkëtimin e qëllimshëm të miqësive. Ne presim që miqtë tanë të marrin hapa drejt nesh, në vend që të bëjmë vend në axhendat tona për të bërë miq.

Këto nuk janë pengesa të pakapërcyeshme. Ne mund t'i kapërcejmë ato. Në disa raste, Perëndia mund të ndërhyjë që të ndryshojë qëndrimet tona, të rregullojë të menduarit tonë dhe të na japë një perspektivë të re. Në raste të tjera, ne vetë duhet

të marrim nismë për veprim, të ndjekim mundësitë dhe të çlirojmë frikërat tona. Shërbyesit që nuk merren me rrënjët e izolimit dhe nuk zhvillojnë marrëdhënie të forta përballen me një të ardhme të mundshme izolimi dhe vetmie. Por ata që kanë ushqyer miqësi të ndryshme përgjatë viteve do të gëzojnë ngrohtësinë dhe sigurinë që ofrojnë marrëdhëniet e tilla.

WARREN D. BULLOCK, D.Min., është një shërbyes ekzekutiv i Këshillit të Përgjithshëm të Asambleve të Perëndisë dhe ish-pastor kryesor në kishën "Northwest Family Church" të Asambleve të Perëndisë, Auburn, Washington.

Portreti i një Miku

Historia e Davidit dhe Jonatanit është një shembull klasik i një marrëdhënieje të farkëtuar në zjarrin e vështirësive. Tek 1 Samuelit përmenden disa nga cilësitë dhe ngjarjet e miqësisë së tyre. Ato na paraqesin një portret të një miqësie të perëndishme:

- Ata u bënë një në shpirt (18:1). Ky ishte një proces. Ata u bënë të bashkuar në zemër.
- Ata e braktisën interesin vetjak dhe e zëvendësuan atë me dashurinë vëllazërore (18:1). Jonatani e deshi Davidin si veten, megjithëse e dinte që Davidi ishte vajosur të bëhej mbret në vend të atij vetë.
- Ata bënë një besëlidhje miqësie (18:3). Kjo besëlidhje miqësie i lidhi ata me njëri-tjetrin.
- Jonatani e paralajmëroi Davidin për qëllimin e Saulit për ta vrarë atë (19:1–3; 20:35–40). Megjithëse Sauli ishte i ati i Jonatanit dhe mbreti i Izraelit, Jonatani i pengoi planet e Saulit për ta shkatërruar Davidin.
- Jonatani e mbrojti Davidin para të atit, Saulit (20:32, 33). Ai u hidhërua nga padrejtësia e Saulit ndaj Davidit.
- Davidi vajtoi e mbajti zi mbas vdekjes së Jonatanit (2 Samuelit 1:25, 26). Dashuria në mënyrë të pashmangshme sjell dhimbjen e humbjes. Por dashuria për dikë ia vlen dhimbjen.
- Mbasi Jonatani vdiq, Davidi u kujtua për familjen e tij (1 Samuelit 20:15, 42; 2 Samuelit 9:1, 11). Davidi e lejoi Mefiboshethin, birin e Jonatanit, që të hante në tryezën e tij si një prej bijve të mbretit. Kjo u bë për hir të Jonatanit.

— WARREN D. BULLOCK, D.Min.

*Hyrje
për Serinë*

Të jetuarit sipas

MBRETËRISË

Nga Dr. H. Maurice Lednický

NJERËZIT MË TË MJERË NË BOTË JANË ATA QË PËRPIQEN TË MBAHEN ME NJËRËN DORË TE PERËNDIA DHE ME TJETRËN TE BOTA.

Kjo seri, e cila flet për Të Jetuarit Sipas Mbretërisë, është një kombinim i teologjisë biblike dhe i zbatimit praktik, dhe paraqitet në një mënyrë që e inkurajon drejtuesin në jetën e tij apo të saj frymërore, duke siguruar një material ndihmues të vlefshëm për predikim dhe mësim. Shkurtimisht, do të ndjekim qëllimin e përjetshëm të Perëndisë në shpengimin dhe përtëritjen e njerëzimit të rënë, në një pozicion bashkësie në paqe me Atin me anë të Jezus Krishtit. Ka vetëm dy mbretëri: Mbretëria e Dritës dhe Mbretëria e Errësirës. Çdo njeri i gjallë i përket njëres mbretëri frymërore apo tjetrës. Nuk ka mundësi të tjera. Fjala e frymëzuar e Perëndisë është burimi ynë i pagabueshëm, Biri i Perëndisë na siguron hyrjen në të dhe Fryma e Shenjtë është udhërrëfyesi ynë.

Të jetosh si një besimtar i pjekur në një botë gjithmonë e më të ligë kërkon një zell të vazhdueshëm. Lufta frymërore është e fortë ndërsa Satani vazhdon me përpjekjet e tij për të uzurpuar autoritetin e Perëndisë dhe për të shkatërruar gjithçka që Perëndia kishte planifikuar për krijesën e tij. Opinionet, qëndrimet dhe modelet e sjelljes, të nxitura nga kultura, duhen shqyrtuar rregullisht dhe me kujdes nën dritën e Shkrimit. Është absolutisht e domosdoshme që ne të kemi një të kuptuar biblik të asaj se kush është Perëndia dhe se si Ai e ka zbuluar veten në mënyrë progresive ndaj krijesës së Tij përgjatë kohërave. Pastaj, ndërsa arrijmë të kuptojmë madhësitinë e dashurisë dhe hirit të Tij, dëshira për të shprehur mirënjohjen dhe dashurinë tonë në bindje të përlulur ndaj Atit tonë Qiellor bëhet premisa themelore nga e cila e marrin shtysën të gjitha vendimet dhe aktivitetet tona. Kjo është pjekuria frymërore. Ky është kuptimi biblik i **të Jetuarit Sipas Mbretërisë**.

DY MBRETËRI FRYMËRORE

Koncepti i Mbretërisë është themelor për të kuptuarit e planit dhe qëllimit të Perëndisë për krijesën e Tij morale. Por një rëndësi shumë të madhe ka gjithashtu që çdo besimtar të jetë në një linjë me planet dhe qëllimet e përjetshme të Shumë të Lartit. E thënë thjesht, **TË GJITHË** njerëzit janë në njërin mbretëri apo në tjetrën. Nuk ka mundësi të tjera. Nuk mund të jetosh në të dyja mbretëritë në të njëjtën kohë. Besnikëritë e dyzuara janë shkatërrimtare dhe sjellin shumë dhimbje, konfuzion dhe konflikt.

Më vonë do të diskutojmë procesin e përditshëm të përpjekjeve për të arritur pjekurinë frymërore; sidoqoftë, megjithëse një besimtar mund të pengohet, ai apo ajo nuk do ta përsërisë të njëjtin mëkat (Romakëve 6:1-6; 1 Gjon 3:6-9). Një “qengj” nuk bëhet “derr” për shkak se rrëshqet në një gropë me baltë. Dhe as një “derr” nuk mund të transformohet e të bëhet “qengj” për shkak se u shmanget disa gropave me baltë. “Natyra jonë frymërore” përcakton se në cilën mbretëri jemi duke jetuar — të të *Shpenguarve* apo të *Rebelëve*.

NATYRA FRYMËRORE E MBRETËRIVE

Duhet bërë pak punë në terren nëse duam ta kemi nën një fokus të mprehtë këtë çështje të mbretërive frymërore.

1. Perëndia dhe Satani NUK janë dy kundërshtarë

të barabartë. Ka vetëm NJË Perëndi. Satani u krijua si një “engjëll” (qenie qiellore) për t’i shërbyer Shumë të Lartit dhe për ta adhuruar Atë. Ai nuk ka ekzistuar “që nga fillimi”. Dhe, ashtu si njerëzit që u krijuan më vonë, ai kishte aftësinë e zgjedhjes. Perëndia nuk krijoi skllevër që të ishin të detyruar t’i shërbenin Atij dhe ta nderonin Atë. Djalli nuk i ka cilësitë që fillojnë me fjalën “gjithë”, siç janë cilësitë që i përkasin Perëndisë—i Gjithëpushtetshëm, i Gjithëdijshëm dhe i Gjithëpranishëm.

Profeti Isaia, Jezusi dhe Apostulli Gjon i referohen pozitës, rënies dhe ndëshkimit përfundimtar të Satanit (Luciferit, Djallit) (Isaia 14:12; Luka 10:18; Zbulesa 12:9).

Siç shihet, Luciferi ishte një engjëll i një rangu të lartë në botën frymërore të të Gjithëpushtetshmit. E megjithatë, ai e mendoi veten si më të madh se Perëndia që e krijoi atë. Dhe përfundimisht, ishte krenaria dhe dëshira për një autoritet kontrollues që e çoi atë në pozitën e përpjekjes për ta përmbysur Perëndinë. Ky ishte një komplot i lig i rangut më të lartë në këtë botë frymërore.

“Vallë, si ke rënë nga qielli, o Lucifer, bir i agimit?! (O yll i mëngjesit, bir i agimit!—NIV) (O ndriçim i mëngjesit—NLT), (O dritë-sjellës dhe yll dite, bir i mëngjesit!—Amp.) (O Yll-Dite, bir i Agimit!—ESV) Vallë si të hodhën përtokë ty që i hidhe poshtë kombet?! Ti thoshe në zemrën tënde: “Unë do të ngjitem në qiell, do të ngre fronin tim përmbi yjet e Perëndisë; do të ulem mbi malin e asamblesë në pjesën skajore të veriut; do të ngjitem mbi pjesët më të larta të reve, do të jem i ngjashëm me Shumë të Lartin”. Përkundrazi do të hidhesh në Sheol, në thellësitë e gropës.” (Isaia 14:12-15, KJV/LIM).

“Dhe të shtatëdhjetët u kthyen me gëzim dhe thanë: “Zot, edhe demonët na

nënshtrohen në emrin tënd”. Dhe ai u tha atyre: “Unë e shikoja satanin që po binte nga qielli si një rrufe. Ja, ju dhashë pushtet të shkelni përmbi gjarpërinj dhe akrepa, dhe mbi çdo pushtet të armikut...” (thënë nga Jezusi tek Luka 10:17-19).

“Edhe u bë luftë në qiell: Mikaeli dhe engjëjt e tij luftuan kundër dragoit; dhe dragoi luftoi edhe engjëjt e tij, (shih Zbulesa 12:4) dhe nuk fituan, e nuk u gjet më për ta vend në qiell. Dhe dragoi i madh, gjarpri i lashtë, i quajtur djall, edhe satan, që mashtroi gjithë botën, u hodh në dhë; me të u hodhën edhe engjëjt e tij.” (shkruar nga Gjon—Zbulesa 12:7-9).

2. Njeriu është një trikotomi — frymë, shpirt dhe trup. Dhe është e rëndësishme që të mbahet mend radha e duhur. Njeriu është bërë “sipas shëmbëlltyrës së Tij dhe në ngjasim me Të” (Zanafilla 1:26). Sipas Shkrimit, “Perëndia është Frymë” (Gjoni 4:24), që do të thotë se Ai nuk është i izoluar dhe as i kufizuar nga një trup njerëzor, siç jemi ne njerëzit. Trupi i një njeriu u bë nga “pluhuri i tokës” (Zanafilla 2:7)—pra, nga diçka që Perëndia e kishte krijuar më parë.

Kur Adami dhe Eva mëkatuan në Kopshtin e Edenit, ata “vdiqën” frymërisht po atë ditë, pikërisht siç i tha Perëndia Adamit. Pra, marrëdhënia e tyre personale me një Perëndi të përkryer dhe të shenjtë u thye (Zanafilla 3:22-24). Ata nuk mund të kishin më një marrëdhënie me Krijuesin e tyre. Këtu, sidoqoftë, si një shembull i flijimit të ardhshëm të Krishtit për mëkatën e njeriut, u themelua flijimi i gjakut (Zanafilla 3:21) nga vetë Perëndia. Fryma duhet së pari të pajtohet me Perëndinë, pastaj mendja dhe trupi do ta ndjekin. Nuk mund të ndodhë e anasjella. Njeriu nuk mund të “veprojë” me aq drejtësi ose të “mendojë” aq drejt sa për të fituar aprovimin (bashkësinë) me Perëndinë. Duhet të ketë një takim vendimtar me Krishtin e gjallë, që me anë të besimit dhe pendimit do të na paraqesë të pastruar (të falur) në praninë e Atit.

Megjithëse mendjet e tyre ishin “ndriçuar” për të njohur dallimin mes të drejtës dhe të gabuarës, të menduarit e tyre tashmë ishte korruptuar. Mendja humbi pafajësinë e saj dhe iu nënshtroa

mendimeve të këqija dhe veprave të mëkatshme. Besimtari udhëzohet: *“Transformohuni me anë të ripërtëritjes së mendjes suaj”* (Romakëve 12:2).

Pasoja përfundimtare e mëkatit ishte vdekja e trupit (Zanafilla 3:19). Por, lavdi Zotit, ringjallja e trupit do të jetë përfundimi i plotë i shpengimit të njeriut (Shih Romakëve 8: 19-23; 1 Korintasve 15).

1) Ne JEMI FALUR	- E SHKUAR
2) Ne PO RRITEMI DREJT PJEKURISË	- E TASHME
3) Ne DO TË SHPENGOHEMI PLOTËSISHT	- E ARDHME

Aktiviteti në botën frymërore normalisht është i padukshëm për qeniet njerëzore. Ndërkohë që me raste ka edhe përjashtime, shërbesa e engjëjve dhe veprimtaria e ligë e demonëve ndër njerëzit, rrallë shihen nga syri njerëzor. Ne mund të dallojmë rezultatet apo pasojat e një ndërhyrjeje të tillë në çështjet e jetës, por rrallë pranohet që këto vijnë nga bota frymërore. Ngjarja mund të kalojë pa u vënë re ose të përshkruhet si thjesht një rastësi apo madje “shans” i mirë ose i keq. (Nuk ekziston një gjë e tillë si “shansi” në jetën e një fëmije të Perëndisë.)

Disa vështirime të shkurtra nëpër Shkrim tregojnë konfliktin që ndodh në sferën frymërore:

Perëndia i dha lejen Satanit të bëjë vetëm disa gjëra të caktuara ndaj Jobit. Ai nuk e lejoi Satanin që t’ia merrte jetën Jobit (Jobi 2:7).

Beteja e Gabrielit dhe Mikaelit (krye-engjëj të fuqishëm) me fuqitë demoniake në Persi. Përgjigjja ndaj lutjes së Danielit u vonua për tre javë, ndërkohë që kjo betejë po ndodhte në sferën frymërore (Daniel 10:1-21).

Në vizionin e tij ndërsa ishte i mërguar në ishullin Patmos, Apostulli Gjon pa betejën përfundimtare mes Perëndisë dhe Satanit (Zbulesa 6-20). Perëndia i Shenjtë, engjëjt e Tij dhe shenjtorët e shpenguar, do të fitojnë mbi Satanin e zvetënuar, demonët e tij dhe mëkatarët e ligj.

Përtej kësaj, një betejë frymërore bëhet furishëm për shpirtin e çdo individi. Këlyshët e ferrit do të lëshohen *“për të vjedhur, për të vrarë e për të shkatërruar”* (Gjoni 10:10) çdo qenie njerëzore.

Djalli është një luftëtar dinak, që përdor gënjeshttrat, taktikat mashtruese, madje edhe njerëz të tjerë të ligj që të fusë në kurth e të shkatërrojë krijesën morale të Perëndisë, të cilën Ai e solli në jetë për të qenë në bashkësi me veten e tij.

Kur paralajmëron besimtarët korintas në lidhje me mësuesit e rremë, Apostulli Pal thekson që *“Satan vetë shndërrohet në një engjell drite”* (2 Korintasve 11:14). Afër fundit të letrës së tij drejtuar Kishës në Efes, Pali i nxit besimtarët që të veshin të gjithë armaturën e Perëndisë. Ai shpjegon se pse është kaq e rëndësishme kjo gjë. *“Së fundi, vëllezërit e mi, fuqizohuni në Zotin dhe në forcën e pushtetit të tij. Vishni gjithë armatimin e Perëndisë që të mund të qëndroni kundër kurtheve të djallit, sepse beteja jonë nuk është kundër gjakut dhe mishit, por kundër principatave, kundër pushteteve, kundër sunduesve të përbotshëm të errësirës së kësaj jete, kundër frymërave të liga në vendet qiellore.”* (Efesianëve 6:1-12, disa nga fjalët i kam theksuar unë).

DRITA KUNDËR ERRËSIRËS

Përgjatë gjithë Biblës, analogjia e thjeshtë e **DRITËS** dhe **ERRËSIRËS** përkufizon dhe bën dallimin mes së **MIRËS** dhe së **KEQES**. Shprehja, *“të ndryshëm si dita me natën”* përdoret shpesh sot. Në botën natyrale, drita lejon që të vërejmë dhe të shmangim rrezikun; ndërkohë që në errësirë, është e pamundur të shihet se çfarë rreziku ka zënë pritë para teje.

PERËNDIA ËSHTË GJITHMONË DRITË/I MIRË.

Në ditën e parë të krijimit, Perëndia tha: *“Le të bëhet drita”* (Zanafilla 1:3) dhe Ai e ndau dritën nga errësira. Që nga këto vargje të para e deri në faqet e fundit, Perëndia tregohet si Dritë. Zbulesa 21:23 shpall: *“Dhe qyteti nuk ka nevojë për diell, as për hënë që të ndriçojnë në të, sepse lavdia e Perëndisë e ndriçon atë, dhe llamba e tij është Qengji.”*

“Çdo dhuratë e mirë dhe e përsosur (falas, e madhe, e plotë) vjen prej së larti: nga Ati i dritave [që jep dritë], në [ndriçimin] e të cilit nuk ka hije [si një eklips] ndryshimi [ngritje apo ulje]” (Jakobi 1:17, Versioni i Zgjeruar - AMP).

"Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: "Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës" (Gjoni 8:12).

"(Ai)...na zgjodhi në të përpara themelimit të botës, që të jemi të shenjtë dhe të patëmetë përpara tij në dashuri, duke na paracaktuar për birësim për veten e tij me anë të Jezu Krishtit, sipas pëlqimit të vullnetit të vet, për lëvdim të lavdisë së hirit të tij, të cilin na dhuroi në të dashurin, Birin e tij, në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve sipas pasurisë së hirit të tij" (Efesianëve 1:4-7).

"Duke u fuqizuar me çdo fuqi, pas pushtetit të lavdisë së tij, për çdo durim e zemërgjerësi, me gëzim, duke e falënderuar Atin, që na bëri të denjë të kemi pjesë në trashëgiminë e shenjtoreve në dritë. Ai na nxori nga pushteti i errësirës dhe na zhvendosi në mbretërinë e Birit të tij të dashur, në të cilën ne kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve." (Kolozianëve 1:11-14).

"Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme" (Gjoni 3:16).

Shpeshherë është përsëritur që do të kishte qenë shumë më e lehtë për Perëndinë që thjesht ta shkatërronte njeriun dhe të rifillonte nga e para, sesa të "shpengonte" njeriun e rënë. Jezusi, i Vetëmlinduri i Atit, ishte "pagesa" e VETME e pranueshme për borxhin e mëkatit që i gjithë njerëzimi mbartte.

SATANI ËSHTË GJITHMONË ERRËSIRË/LIGËSI.

Asnjë tablo në çfarëdo pjese të Shkrimit nuk e tregon djallin sikur ka ndonjë gjë të mirë në vetvete. Ky kundërshtar i lig nuk ka bërë kurrë ndonjëherë diçka për të ndihmuar apo inkurajuar. Ai ka një natyrë krejtësisht të ligë – në kontrast të

plotë me natyrën e Perëndisë i cili është plotësisht i përkryer dhe i mirë. Jezusi e njeh nga afër Satanin. Ai e njihnte atë shumë mirë dhe bën ca vërejtje të ashpra në lidhje me karakterin e tij. *"Ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë gënjeshtër, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i saj"* (Gjoni 8:44).

Sigurisht, nuk duam këtu që të sjellim vëmendje aspak të merituar mbi veprat e tij të liga, e as në ndonjë mënyrë të tregojmë respekt për shkaktuesin e rrënim, përveç që të sjellim në kujtesë për të gjithë ne se sa i lig është në të vërtetë Satani dhe cilat janë qëllimet e tij të ulëta. Që nga momenti kur ai kërkoi të uzurpojë autoritetin e Atit Perëndi dhe u dëbua nga vendet qiellore, qëllimi i tij i vetëm është që të shkatërrojë krijesën e Perëndisë. Ai do të luftojë në çdo nivel që ta rrëzojë të Plotfuqishmin derisa t'i vijë koha që të hidhet në liqenin e zjarrit në ndëshkim të përjetshëm.

Mund të hamendësohet se njohja e së vërtetës mbi Satanin do ta bëjë një person që t'i shmanget atij dhe të vrapojë në mbrojtjen dhe sigurinë e Mjeshtrit. E megjithatë, për shkak të natyrës së prishur të njeriut, shumë persona do të mashtrohen nga gënjeshttrat që ai përhap. Çfarë sfide e jashtëzakonshme për ndjekësit e Krishtit që t'iu tregojmë të gjithë atyre që kemi në sferën tonë të ndikimit se dashuria e Tij do të na përtërijë në një marrëdhënie të drejtë, të paqtë, në falje me Atin. Po, hyrja në Mbretërinë e Dritës – dhe çlirimi nga Mbretëria e Errësirës – është premtimi personal i Perëndisë për secilin prej nesh.

Ky artikull është marrë nga libri Të Jetuarit Sipas Mbretërisë © 2013 nga H. Maurice Lednický. Përdorur me lejen e autorit. Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.

Dr. H. Maurice Lednický, shërbyes i shuguruar me Asamblëtë e Perëndisë për 50 vjet. Ai është autor, ungjilltar, pastor, misionar, dhe ish-president i shkollës Central Bible College, Springfield, Missouri.

Shërbesa e Fitores

Përfundimi i 21 ditëve të lutje-agjërimit, 5-25 Janar 2014

Shërbesa e fitores për 21 ditët e lutjes dhe agjërimit ka qenë një kohë e veçantë, e vendosur dhe e drejtuar nga Perëndia për të gjitha kishat e asamblesë dhe më tej. Zoti na ka drejtuar në këtë unitet këtë fillim-viti, për të kërkuar prej Tij se cili është roli ynë aktiv për këtë vit në trupin e Krishtit.

Kemi parë më tepër ripërkushtim në shërbesën e rritjes frymërore, si dhe kërkim që Fryma e Shenjtë të drejtojë jetën tonë. Ishte një kohë e veçantë dhe e bekuar duke lëvizur në çdo zonë, duke prekur fizikisht qytetet ku kemi kisha të asamblesë, duke dëgjuar e duke u lutur për nevojat e tyre specifike. Kemi ngulmuar në lutje me lot e ngashërim, për të kërkuar dhe kuptuar vullnetin e Perëndisë.

Shërbesa e fitores ishte si finishi i një maratone me një pjesëmarrje masive dhe një pritshmëri të jashtëzakonshme. Besimtarët ishin të mbushur plot me Frymën e Shenjtë, të gatshëm për të hyrë në prezencën e Zotit. Ardhja në agjërim në këtë ditë ishte mposhtje e mishit dhe afim më shumë në Frymë pranë Perëndisë përmes lutjes, leximit dhe përkushtimit në shërbesën e Fjalës së Zotit.

Adhurimi i ngriti lart zemrat tona që të mund të hynim në prezencën e Perëndisë. Dëshmitë treguan veprën transformuese të Perëndisë në veprim, dhe pohuan që Ai është i gjallë dhe i njëjtë si përherë për të kryer mrekulli. Fjala e Zotit ishte një vaj nga qielli dhe një konfirmim e siguri që Zoti do ta ndërtojë kishën e tij në atë themel të fortë e të sigurt që është JEZU KRISHTI, dhe portat e ferrit nuk do të arrijnë ta mposhtin atë.

Ilustrimi përmes dëshmive të shumta të lutjeve për hapjen e Shqipërisë nga qindra misionarë, pastorë, besimtarë, dhe konkretizimi i saj me kishën e Krishtit në këtë vend, është dëshmi e pafuqishmërisë së djallit për të ruajtur sundimin e tij, dhe vërtetësia dhe besueshmëria në premtimin e bërë në Fjalën e Zotit që thotë: "Unë do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë".

Koha e apelit për thirrje të ndryshme për lutje erdhi me plot përgjigje nga Zoti duke shpëtuar njerëz, duke pagëzuar me Frymën e Shenjtë, duke marrë thirrje për shërbesën e Zotit, dhe ripërkushtim përmes një rinovimi të shërbesës. Të gjithë u larguan të bekuar dhe të sigurt se edhe një betejë ishte e fituar në Zotin, duke nxitur dhe inkurajuar njëri-tjetrin për të vazhduar të fortë dhe këmbëngulës, të sigurt që Krishti do të na ndihmojë për të fituar të gjithë luftën.

*Nga Pastor Gëzim Spahija,
Drejtor Ekzekutiv, KPAPSH*

Ditët e Mia Janë në Dorën Tëndë

Nga Kenneth D. Barney
Teksti: Psalmi 31:15

HYRJE

“Ditët” tona janë ngjarjet e ndryshme që e përbëjnë jetën. Zoti i ka dhënë trajtë dhe ka urdhëruar secilën prej tyre. Njohja e faktit që ditët tona janë në dorën e Perëndisë prodhon tri qëndrime brenda nesh:

MESAZHI

1. Besim

- Nëse Perëndia nuk do të sundonte gjithçka, Ai nuk do mund të vendoste asgjë. Por Ai sundon në fakt gjithçka dhe kjo përfshin edhe detajet më të imëta të jetës së fëmijës së Tij.
- Perëndia nuk i lejon sprovat që të ndodhin pa siguruar hirin për t'i përballuar ato. Ai nuk lejon që të plagosemi, pa siguruar shërimin për ato plagë.
- Ndjenjave tona nuk mund t'u zihet besë, pasi ato ndikohen nga shumë gjëra – nga shëndeti ynë, rrethanat, madje dhe nga moti. Fjala e Perëndisë është e besueshme, pasi është e pavarur nga gjithçka tjetër.

2. Nënshtrim

- Ashtu si një ushtar, i krishteri jeton nën urdhrat e një eprori. Shenja e një ushtari të mirë është që ai zbaton çdo urdhër të komandantit të tij.
- Nënshtrimi që Perëndia kërkon nga ne nuk është ai prej skllavi të strukur para një padroni mizor. Është lloji i nënshtrimit të një fëmije ndaj një babai të dashur.
- Mësimi i të nënshtruarit në gjëra të vogla do të na ndihmojë të mësojmë që të nënshtrohemi në gjëra më të mëdha.

3. Siguri

- Për sa kohë që e dimë se ditët tona janë në dorën e Perëndisë, e dimë se çfarëdo rrethanash që të hasim gjatë rrugës, fitorja jonë përfundimtare është e sigurt.
- Siguria në Perëndinë na ndihmon t'u mbijetojmë zhgënjimeve nga njerëzit e tjerë. Ajo do të na ndihmojë që të rritemi dhe të piquemi përballë zhgënjimeve të tilla, në vend që të mposhtemi prej tyre.

PËRFUNDIM

Besimi ynë në Zotin rritet ndërsa ushqehet nga Fjala dhe një jetë lutjeje e qëndrueshme. Nëse e lëmë pas dore Fjalën dhe lutjen, jemi duke vënë në rrezik jetën tonë të ardhme të krishterë. Fjala na jep të kuptuarit e asaj që Perëndia është duke bërë dhe një themel mbi të cilin të ndërtojmë besimin.

Mjete ndihmëse...

MANUALE PËR STUDIMIN E BIBLËS

Kjo seri librash përmban studime të përgatitura të Biblës të cilat mund të përdoren në kishën lokale për të inkurajuar rritjen frymërore të besimtarëve tuaj. Secili libër përmban 12 mësimë të cilat janë të programuara për t'u dhënë gjatë një periudhe kohore tremujore. Ato janë mjete të shkëlqyera për pastorët ose bashkëpunëtorët e kishës.

Titujt e librave janë:

- Krishti Biri i Njeriut, Pjesa 1
- Krishti Biri i Njeriut, Pjesa 2
- Krishti Biri i Perëndisë, Pjesa 1
- Krishti Biri i Perëndisë, Pjesa 2
- Veprat e Frymës së Shenjtë, Pjesa 1
- Veprat e Frymës së Shenjtë, Pjesa 2
- Letra drejtuar Hebrenjve
- Jeta dhe shkrimet e Solomonit
- Plani i Perëndisë për familjen
- Besimtari në Shoqëri

Për më shumë informacion ose për të blerë kopje të librave, kontaktoni A.P. Durrës në numrin e telefonit 069-40-55023. Çmimi është 100 Lekë për kopje.

Së shpejti...

KONFERENCA E TË RINJVE TË BALLKANIT

Organizuar nga KPAPSH

23-25 MAJ, 2014

Të rinj nga Shqipëria, Maqedonia, Kosova, Italia, Anglia dhe Spanja do të mblidhen së bashku në Shqipëri për një kohë shërbese të mbushur me fuqi e të fokusuar mbi ungjillizimin e Ballkanit përmes lutjes, mbështetjes dhe partneritetit.

Të gjithë të rinjtë e KPAPSH-së janë të ftuar të marrin pjesë.

Shënoni këto data në kalendarët tuaj, dhe i inkurajoni të rinjtë e kishës suaj që të marrin pjesë. Është një konferencë që nuk duhet humbur! Detajet e organizimit do të bëhen të ditura në ditët në vijim.

